

๑

บ้านหลังนั้น

เสียงเพลงดังมาจากบ้านหลังนั้น จังหวะอิเล็กทรอนิกส์เร่งเร้าและ
ทุ้มต่ำโดยไม่มีเสียงนักร้อง แต่ความจริงก็เชื่อว่าจะมีใครต้องการฟัง กลุ่มคน
ที่รวมกันอยู่ในห้องโถงปรารภนาให้ดนตรีกระตุ้นอารมณ์สนุกสนานเท่านั้น

ดวงไฟถูกหรี่เหลือเพียงความสลัว ขอแค่ให้เห็นคู่สนทนาหรือแก้ว
เครื่องดื่มก็เพียงพอ และดูราวกับว่ายิ่งกาลเวลาล่วงเลยราตรีไปมากเท่าไร
บรรยากาศยิ่งทวีความคึกคักมากเท่านั้น บ้างนั่งโยกตัวตามจังหวะ บ้าง
สาละวนกับเครื่องดื่ม และบางคู่ก็คลอเคลียกันราวกับโลกนี้มีแค่เขาสองคน
เช่นเดียวกันกับหนุ่มสาวที่นั่งเบียดกันบนเก้าอี้ตัวเดียวตรงมุมห้อง
ใบหน้าทั้งสองแนบสนิทกัน มือของฝ่ายชายล้วงลึกใต้กระโปรง หญิงสาว
ทำท่าปกป้องแต่ไม่จริงจิงนัก

“เฮ้ยๆ ไอ้กิม” ดนย์เอื้อมมือมาดึงไหล่ของฝ่ายชาย ซึ่งหันหน้ามา
มองอย่างไม่สบอารมณ์ “อย่ามาโชว์หนังสตรองนี้ ขึ้นห้องไปเลย”

เจ้าของชื่อกิม หรือกิมพัฒน์ขมวดคิ้วเล็กน้อยที่ถูกขัดจังหวะ เขามี
ใบหน้าได้รูป สิวออกขาวซึ่งตอนนี้แดงเรื่อด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ คิ้วเข้ม

ดวงตาเรียวคม ตรงตามเทรนด์ของหญิงสาวผู้มีสเปกเป็นชายหนุ่มชาวดี สะอาดสะอ้านตลอดกาล

“ชุดจิ้งหะทำไมพี”

“ไม่ได้ชุดเว้ย ให้ไปต่อข้างบนต่างหาก ห้องกว้างเตียงใหญ่ หรือนายชอบบนพื้นที่ตามใจ”

หญิงสาวที่ถูกภิมพัฒน์กอดหัวเราะคิก ไบหน้าแดงเรื่อพอกัน เธอมีดวงหน้าสวย จมูกโด่ง ตาสีน้ำตาลเช่นเดียวกันกับเรือนผมยาว เหนืออื่นใดคือผิวขาวเนียนอมชมพูที่แม่แต่อยู่ใต้แสงไฟสลัวยังโดดเด่น

“โซฟามีไหมदनย”

“ทั้งโซฟาทั้งโซ่แถมมีหมดแหละ”

หญิงสาวหัวเราะอีก ภิมพัฒน์ไม่เข้าใจว่าเธอทำอะไรนักหนา เขาดึงมือเธอให้ลุกและโอบให้อยู่ในอ้อมกอด เธอหันมายิ้มหวานให้เขา

“ไปด้วยกันไหมदनย”

दनยส่ายหน้า “ไม่ละ ไม่ชอบกินแซนด์วิช”

“น่าเสียดาย”

“ไปเถอะเซอรี พี่दनยไม่ชอบแซนด์วิช เขาคงชอบแฮมเบอร์เกอร์มากกว่า”

เซอรีหัวเราะชอบใจ ก่อนที่ภิมพัฒน์จะหยุดเสียงนั้นด้วยจุมพิต

दनยแค่นยิ้ม “ไอบ้าภิม”

दनยลืมตาขึ้นมา พร้อมกับความรู้สึกเหมือนถูกเครื่องบีบขมบีบทำงาน จนต้องนอนนิ่งมองเพดานอยู่อย่างนั้นครู่ใหญ่ พอขยับกายลุกก็ไ้ออกมา

เขาไ้อถึ แต่หญิงสาวที่นอนบนเตียงไม่มีทีท่าจะตื่น ดนยไม่สนใจเธอเท่าห้องน้ำ เขาก็มเห็นอย่างล้าหน้า ถ่มเอาเสมหะออกมาแล้วเปิดน้ำให้มันไหลลงท่อไปอย่างรวดเร็ว

दनยล้างหน้า โยนผ้าขนหนูพาดไว้ที่ราว ได้ยินเสียงผึ้งบินวนหึ่งๆ

อยู่ในหัวขณะเดินลงไปชั้นล่างโดยไม่ได้สนใจว่าใครอยู่ในห้องตนเอง

ห้องโถงเหลือหลักฐานจากงานเลี้ยงเมื่อคืนเกลื่อนกลาด เศษอาหาร ขวดเหล้า แก้วน้ำ ก้นบุหรี่ เขาใช้ทำเล็อกงานที่วางเกะกะทางเดินให้เข้าไป อยู่ใต้โต๊ะ

บ้านนี้หรือควรจะเรียกว่าเป็นคฤหาสน์มากกว่า ด้วยเนื้อที่ใช้สอย เกือบสามร้อยตารางเมตร ไม่รวมพื้นที่จอดรถ สระว่ายน้ำ และสวนหย่อม อีก ตัวบ้านมีลักษณะเป็นสถาปัตยกรรมยุโรปผสมไทย ในบ้านทาสีครีม ใจกลางเป็นโถงซึ่งมีบันไดวนขึ้นไปบนชั้นสองและสาม ครั้วกว้างขนาดใช้ บาร์เหล้าแบ่งได้เป็นสองส่วน โต๊ะไม้สักสี่เหลี่ยมสามารถรองรับแขกได้ถึงสิบ คน อีกส่วนใช้ปรุงอาหารมีอุปกรณ์ครบครัน แคมยังต่อออกไปเป็นครัวไทย เปิดโล่ง ส่วนชั้นบนนอกจากห้องของเขาแล้วยังมีห้องนอนอีกถึงห้าห้อง มี มุมรับแขกที่ปรับให้เป็นมินิเธียเตอร์ได้อีก

दनัยยืนชงกาแฟ ตามปกติแล้วมีเขาอยู่คนเดียว แม่บ้านสองคนจะ เข้ามาทำความสะอาดอาทิตย์ละสองวันเท่านั้น มันจึงกว้าง ‘เกินไป’ สำหรับ ที่อยู่อาศัย ทำให้มีงานเลี้ยงแบบนี้ และมีเพื่อนฝูงมาพักค้างคืนแบบนี้บ่อย ครั้ง รวมทั้งเหตุผลเรื่องทำเลที่เดินทางไปมาสะดวก

ของขวัญจากความแตกร้าง...

เขาไม่ทันจบกาแฟ ได้ยินเสียงวิ่งลงบันไดตังตังจึงเดินออกไปดู

ก็มีพัฒนาเร่งฝีเท้าลงมา ผมยุง หน้าแดง ตาข้างหนึ่งไม่เปิดดี ปาก ร้องโวยวายใส่โทรศัพท์

“ครับๆ กำลังจะไปแล้วครับ รถมันติดครับพี่ เร่งอยู่ครับ เนี่ย...บิ่ง มอไซค์อยู่ แค่นี้ครับ”

ชายหนุ่มยัดโทรศัพท์ใส่กระเป๋าทางเกงยีนเข้ารูป เขาสวมเสื้อยืด สีเลือดหมูกับแจ็กเก็ตสีเทาธรรมดา แต่เพราะอยู่บนรูปร่างหน้าตาแบบ ก็มีพัฒนาจึงทำให้มันดูดีได้

“ถ่ายละครหรือน้องชาย” ดนัยถามยิ้มๆ

“งานแถลงข่าวเปิดตัวอัลบั้มนะ กองถ่ายไม่จิกแบบนี้หรอกพี่ โอ๊ย สายแล้ว” เขาค้าวรองเท้ามาใส่ “ปวดหัวฉิบหายเลย”

“ตอบคำถามนักข่าวดีๆ นะ” หนุ่มรุ่นพี่แซว

ก็มีพัฒน์ยิ้มเหี้ย เขาหันมา คิ้วแกว่งกาแพในมือดันไปกระดกรวดเดียวเกือบหมด

“เฮ้ย ไอ้กิม”

“แทงก๊วนะพี่ ไปละ”

दन्यจะด่าก็ไม่ทัน อีกฝ่ายกระโจนพรวดออกไปแล้ว เห็นหลังไวๆ วิ่งไปเรียกมอเตอร์ไซด์หน้าบ้าน ชายหนุ่มบ่นอุบเรื่องกาแพ ยังไม่ถึงครวก็ได้ยินเสียงวิ่งตึงตังอีก

“กิม เดี่ยวก่อน กิม!”

เขอรื้อนเอง หญิงสาววิ่งมาหยุดตรงก่อนถึงทางลง พอเห็นแต่दन्यก็ถาม “กิมละ”

“ออกไปถึงรังสิตแล้ว”

อีกฝ่ายมีท่าทางผิดหวัง “อะไรกัน จะรอหน่อยก็ได้”

दन्यไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่มองหญิงสาวที่ยืนอยู่สูงกว่า เธอสวมเสื้อเซตสีขาวตัวโคร่ง

“ทำไมเธอ”

ชายหนุ่มยิ้ม “วิวดีแต่เข้าเลย”

“อู๊ย” เขอรื้อรู้สึกตัวว่าไม่ได้สวมหมวก เธอหน้าแดงวิ่งกลับเข้าห้องไป ดนัยเดินกลับมาที่ครัวชงกาแพใหม่ แล้วก็เดินมาหนึ่งที่โต๊ะ เขอรื้อเดินมาหลังจากนั้นไม่กี่นาที เธอสวมกางเกงยีนขาสั้นเพิ่ม ใบหน้าไร้เครื่องสำอางแต่โครงหน้ากับผิวขาวชมพูยังผุดผาด

เขอรื้อเคยเล่าให้ฟังว่ามีพ่อเป็นคนอเมริกันซึ่งเธอไม่เคยพบหน้า นี่คงเป็นผลผลิตในเมดเลือดซึ่งผสมกันได้อย่างลงตัวระหว่างคนสองชาติสองซีกโลก

“กาแฟหอมจัง”

“ซงเอาเอง”

दन्यैकแก้วหนึ่งเมื่อเชอริทำท่าจะแย่ง เธอย่นจมูก ซงแก้วใหม่แล้ว
เดินมานั่งข้างदन्यै

“ไม่รีบเธอ”

เชอริส่ายหน้า “วันนี้มีคิวบ่าย แค่อยากออกไปพร้อมทีมเพราะจะได้
เลยไปกองด้วยกันแหละ”

दन्यैพยักหน้า เทียบแล้วเชอริเป็นเพียงนักแสดงสาวตัวรอง บางเรื่อง
รองระดับสามสี่ แต่ทีมพัฒนาเป็นนักร้องขวัญใจวัยรุ่นที่กำลังมีผลงานการ
แสดงระดับพระเอกหลายเรื่อง

ทั้งคู่จิบกาแฟกันครู่ใหญ่ กระทั่งได้ยินเสียงเรียกเข้าโทรศัพท์ลอยมา
จากตรงไหนสักแห่ง

“โทรศัพท์ใคร”

เชอริหรีตา หันซ้ายขวา แล้วลุกมายังบริเวณกองอาหารเมื่อคืน เธอ
ความมือไต่โต๊ะรับแขกหยิบไอโฟนรุ่นใหม่สีแดงเครื่องหนึ่งออกมา

“ของพี่ก้อง”

ตอบแล้วเดินกลับไปหานัย เสียงเรียกเข้าหยุดพอดี แต่แล้วมันก็ดัง
ขึ้นอีก เชอริมองชื่อที่ปรากฏแล้วหันให้อีกฝ่ายดู

दन्यैยิ้มสนุกสนาน “ตายแน่พี่ก้อง”

“ฮัลโหล”

“เฮ้ย เชอริ”

เชอริแลบลิ้นให้दन्यैที่ทำหน้าตกใจ “ยัยก็...ทำเป็นจำไม่ได้ เชอริเอง”

แม้แต่นัยก็ยังได้ยินเสียงโวยวายลอดออกมา “พี่ก้องอยู่ที่นี้ แต่ยังไม่ตื่น เตียวบลูกให้นะ จะบอกให้ด้วยว่ายัยโทร. มา” หญิงสาวดึงโทรศัพท์
ออกจากหูนิดหนึ่ง คาดว่าอีกฝ่ายคงรู้เป็นชุด “แหม ยัยก็ เราแค่สนุกกัน
นิดหน่อย...”

โทรศัพท์ถูกดึงไปจากมือเชอรี ก้องนั่นเอง ชายหนุ่มรีบกรอกเสียง
“ไม่มีอะไรนะยู้ย จริงๆ พี่มาบ้านไฉ่दनัย มากันหลายคน จริงๆ เชื้อ
ลิ”

เชอรีหันไปทางदनัยทำนองว่าทำไมไม่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวเดินมา ดนัย
ทำหน้าไม่รู้ไม่ชี้

“เชื้อลิ ไม่มีอะไรจริงๆ...จ้ะๆ กลับเดี๋ยวนี้แหละ” เขาวางสาย แล้วหัน
มาตีหน้ายักษ์ใส่หญิงสาวต้นเรื่อง เธอทำท่าจะเดินหนี

“เชอรี”

“แห่ย์เล่นหน่อยเดี๋ยวนะเอง”

“ไม่หย่อยละ เธอก็รู้ว่ายู้ยซี้หึ่งยังจะไปยั่วอีก นิสัยไม่ดี”

เชอรีเบะปาก “ทำเป็นเห่อของใหม่”

“ทำอย่างกับเธอออกหักหนักนี้ เลิกกันยังไม่ถึงสิบวันก็ได้แฟนนักร้อง
แล้ว”

“เอน่า” ดนัยรีบแทรกเพราะเกรงว่าเรื่องจะบานปลาย “ถ้ายู้ยไม่เชื่อ
ผมพูดให้ก็ได้นะพี่ก้อง”

ก้องยกมือ “ไม่เป็นไร” เขาตอบแล้วทำท่าจะเดินไป แต่แล้วก็หยุด
ล้วงกระเป๋าทางเกงซ้ายขวา กระเป๋าเสื้อเชิ้ต แจ็กเกต

“เฮ้ย! กูญแจรถหายไปไหนวะ”

ชายหนุ่มหันซ้ายขวา หน้าเผือดลงไป “กูญแจรถหายเหรอฟี”

“เออ หายไปไหนวะ” เขาล้วงกระเป๋าพาลงก้มมองหาตามทาง ดนัย
ลุกมาช่วยหา ส่วนเชอรีจิบกาแฟไม่สนใจ เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นอีก

“กำลัง เฮ้ย! ออกมาแล้วจ้ะ ไม่เกินครึ่งชั่วโมงถึงแน่นอน” ก้อง
ทำหน้ายุ่ง

दनัยอดหัวเราะไม่ได้ “แนใจนะพี่ว่าไม่ได้ทำหายที่อื่น”

“แนใจ ไม่งั้นจะขับรถมาถึงบ้านมึงได้ไงละ มันต้องร่วงที่ไหนสักแห่ง”
ชายหนุ่มพูดพาลงก้มหา เหยื่อผู้ข้างขมับ พิมพ์ว่าถ้าหายแฟนสาวก็ไว้อีก

ดอนย์เดินมาที่บาร์เหล้า หยิบกุญแจรถตัวเองจากแก้วทรงเตี้ยที่ประจำ
“พี่เอารถผมไปก่อนแล้วกัน”

เขายื่นให้ อีกฝ่ายยังไม่รับ

“จะดีเหรวะ”

“ขับไปให้ยู่ยเห็นหน้าก่อน ไม่งั้นเดี๋ยวก็ยิงซีปนาวุธพิสัยไกลมาอีก”
ดอนย์พยักหน้า “ยู่ยจะได้เชื่อด้วยว่าพี่มาบ้านผม ถ้าผมเจอกุญแจรถพี่แล้ว
จะรีบโทร. บอก”

ก้องรับกุญแจ “ไม่ใช่อะไรนะ กูไม่กล้าขับรถมึงวะ เกิดชวยโดนเฉี่ยว
ขึ้นมาต้องขายตุตใช้ให้มึงแน่ๆ”

รุ่นน้องหัวเราะก๊าก เทียบกับของดอนย์แล้ว แทบจะซื้อรถก้องได้สอง
คัน

“ผมมีประกันนะ แต่อย่าเฉี่ยวแล้วกันพี่ ผมไม่เอาหอรอกตุตพี่นะ”

ก้องหัวเราะออกมาบ้าง เขากล่าวคำขอบคุณแล้วกึ่งวิ่งกึ่งเดินออกไป
ดอนย์ผ่นลมหายใจ เดินกลับมาที่โต๊ะตัวเดิม

“ใจดีจริง” เซอร์แกล้งยกเสียงสูง

“แน่นอน” ดอนย์ทำเสียงเหมือนกัน เขาหยิบบุหรี่จากลิ้นชักครัวด้าน
ในมาจุด

เซอร์ทำหน้าที่นูด “หมิ่นไ้”

“ใคร ผมเหรวะ”

“พี่ก้อง”

ดอนย์ไม่ได้ถาม เพราะเซอร์พูดเอง

“คบกับฉันไม่เห็นเป็นแบบนี้ ที่กับยู่ยละจะจำ เชื่องอย่างกับสิงโตใน
คณะละครสัตว์”

ชายหนุ่มหัวเราะ พ่นควันลอยอ้อยอิ่ง เขาพอรู้ว่าก่อนหน้าก็มพัฒน์
หญิงสาวคบกับชายหนุ่มมากหน้าหลายตา เพราะความสวยและเพราะใน
วงการบันเทิงความสัมพันธ์หญิงชายมักไม่ยั่งยืน

ก้องไม่ใช่นักแสดงแต่เป็นตากล้องของนิตยสารเล่มหนึ่ง คลุกคลีกับดารานางแบบไม่น้อย ที่สำคัญ ก้องเป็นพี่ชายคนละแม่กับгимพพัฒน์แฟนคนปัจจุบัน ซึ่งนักร้องหนุ่มไม่เคยรู้ว่าเธอเคยคบกับพี่ชายของเขาก่อนหน้านี้ไม่นาน เรื่องนี้มีแต่दनัยกับเจ้าตัวที่รู้ เพราะгимพพัฒน์ใช้นามสกุลแม่ และไม่เคยเห็นหน้าพ่อเลยแม้แต่ครั้งเดียว

เสียงคนลงบันไดมาอีก คราวนี้ไม่ตั้งตงแต่เสียงหนาหุบปากให้รู้ว่ามีหลายคน

ชายสองคนกับหญิงสาวสามคนเดินลงมา สองในสามเดินผละออกไป ส่วนอีกหนึ่งหันซ้ายขวาแล้วเดินมาทางदनัย ชายหนุ่มลุกไปเปิดลิ้นชักเดิม คราวนี้หยิบธนบัตรออกมา นับเสร็จก็ยื่นให้ หญิงสาวยิ้มหวานเมื่อเห็นจำนวนเกินกว่าที่ตกลงกัน

“วันหลังก็เรียกหนูอีกได้นะคะพี่”

ชายหนุ่มแคยักคิ้วตอบ เธอเดินออกไป สองหนุ่มที่เพิ่งลงมากำลังซงกาแฟและเปิดตู้เย็นหาของกินประหนึ่งเป็นครัวของตนเอง

“ตื่นได้เหมือนกันนี่หว่า นี่กว่าจะต้องเรียกกรรมสิทธิ์มาชุดชะแล้ว”

“ไม่ตื่นได้ไงพี่ บ่ายมีไลฟ์สด นี่เดี๋ยวก็ต้องไปแล้ว” คนหนึ่งตอบ เขามีรูปร่างเล็ก ผิวเข้ม หน้าตาดีพอใช้ ผมตัดสั้นที่ปกติมันจะชี้ด้วยเจล บลูอายุน้อยกว่าदनัยสองปีเท่ากับเซอร์รี่ แต่เรียกพี่ด้วยความให้เกียรติและเพราะความเป็นเจ้าของบ้าน

อีกคนกำลังคันอะไรในตู้เย็น เขาขำกว่าบลู อายุน้อยกว่าบลูหนึ่งปี แต่ตัวหนาล้ำกว่า หน้าหล่อเหลาแบบลูกครึ่ง ผมสีน้ำตาลสลาย ชายหนุ่มชื่อฟาร์ม ฟาร์มทำหน้าที่ผัดหวัง

“มีแต่ไข่เหรอฟี่दनัย”

ฟาร์มเป็นอีกคนหนึ่งที่เคยเดทกับเซอร์รี่ช่วงสั้นๆ แต่ตอนนี้ทั้งสองเป็นเพื่อนกัน

“อย่างที่เห็นแหละ”

“มีไข่ก็ดีแล้ว ดีกว่ามีแต่...” เซอร์รี่หยุดพูด ชายทั้งสามหันมาพร้อมกัน เธอกลอกตา

“มีแต่อะไรเธอเซอร์รี่” บลูแก้งถามเหมือนเด็ก “มีแต่ไข่ ดีกว่ามีแต่ค...”

“บ้า” หญิงสาวโวยเงิน “หมายถึงว่ามีแต่ไข่ก็ดีแล้ว ดีกว่ามีแต่...ขวดเปล่า กินไม่ได้”

“อู” ฟาร์มกับบลูทำเสียงพร้อมกัน

दन्यंनिकी “แลนด์ไปแบบเฉๆ”

“มีไข่ มีเศษมะเขือเทศ ทำไข่คนดีกว่า ใครจะกินมัน”

ฟาร์มหันไปถาม ทั้งสามยกมืออย่างพร้อมเพรียง

เที่ยงครึ่ง บ้านเหลือเพียงदन्यंกับเซอร์รี่ จานซามยังกองเหมือนเดิม แถมยังเพิ่มเข้ามาอีกเมื่อทั้งสี่กินมื้อเช้า ชายหนุ่มนั่งดูภาพยนตร์แต่ไม่ได้เข้าชมองเพราะเขากำลังง่วง ลักพักได้ยินเสียงเดินลงบันได

กลิ่นน้ำหอมบอกว่าเซอร์รี่แต่งตัวพร้อมไปทำงานแล้ว

“มองหน่อยสิ”

เซอร์รี่พูดเพราะदन्यंเอาแต่สนใจทีวี เขาตาปรือ หันไปมอง

หญิงสาวสวมเดรสแขนงูดสีโอลด์โรส มีผ้าชีฟองเย็บขางเป็นริ้วเพิ่มความอ่อนหวาน ความยาวสั้นเหนือเข่าอดเรียขาวผ่อง มีสร้อยลูกบิดทรงยาวห้อยคอตุ๊กไก่ เธอได้รอมยาวตรงให้ปลายสะบัดเล็กน้อย บนศีรษะสวมที่คาดผมประดับเพชรเล็กๆ ใบหน้าแต้มเครื่องสำอางอ่อนสวยใส

กลางอกदन्यंโหวบหนึ่ง

“สวยมากแม่”

ทั้งที่दन्यंไม่ได้เชี่ยวชาญเรื่องความงาม แต่เซอร์รี่มักจะชอบให้เขาดูเวลาที่เธอแต่งตัวไปไหน หลายหนยามมาพักที่นี้หญิงสาวจะยอมไปเปลี่ยนใหม่ทันทีหากเขาเอ่ยสักนิดว่ามันขัดตา

“งั้นคนสวยไปละ”

เธอถือกระเป๋าทำท่าจะเดินไป ดนย์รีบลุก “ไปส่งไหม อ๊ะ ลืมไป รถไม่มีนี่หว่า”

“รถตาก้องละ หากูญแจเจอหรือยัง”

“ชี้เกียจ เดี่ยวรอแม่บ้านมางม”

“ไม่เป็นไร ฉันเรียกแท็กซี่ได้”

ชายหนุ่มรับรู้ ตั้งแต่รถของเธอถูกผู้ชายคนหนึ่งขับไปชนคนตาย เขารู้สึกไม่ชอบรถอีก หญิงสาวหยิบโทรศัพท์กดแอปพลิเคชันเรียกรถ ครูหนึ่งก็ร้องลั่น

“ตายแล้ว”

“มีอะไรเธอ”

“ต้องจ่ายค่าบัตรเครดิตวันนี้ แต่เช็คค่าตัวได้พุงนี้แหละ ลืมไปเลย” เธอทำหน้าเบ้ เสียงอ่อย “ตอนแรกพี่สูกก็ถามเหมือนกันว่าขอลงวันที่หนึ่งได้ไหมจะได้เป็นค่าใช้จ่ายเดือนใหม่ ฉันก็ลืมไปเลยว่าตั้งวันที่ให้ตัดยอดบัตรไว้สิ้นเดือน”

“เท่าไรละ เอาของผมไปก่อนก็ได้”

ดนย์หยิบโทรศัพท์ เซอร์ลิ่งเลเล็กน้อย จนเขามองเชิงถามย้า

“หมื่นสาม แต่ไม่เป็นไรดนย์ แค่วันสองวัน”

“ไม่เป็นไร พร้อมเพย์เบอร์คุณเลยนะ” เขาพูดพลางกดหน้าจอ ชั่วอึดใจก็เงยหน้า “เรียบร้อยแล้ว”

เสียงเตือนดังที่โทรศัพท์ เซอร์กำลังจะกล่าวขอบคุณแต่เห็นยอดเงินก็หัก

“เดี๋ยวก่อนดนย์ แค่...”

“แบบนี้จำง่ายกว่า เคลียร์ซะจะได้ไม่โดนดอกเบี้ยยเพิ่ม” ใบหน้าเขามีรอยยิ้ม “แล้วพอไหมล่ะ มีอะไรต้องใช้อีกไหมวันนี้”

หญิงสาวมีท่าทีตั้งใจและเกรงใจ เพราะยอดเงินเกินมาไม่น้อย “พอ

ค่ะ ขอบคุณนะดนัย”

เธอขย่งตัวหอมแก้มเขา จังหวะนั้นเขาก็ขึ้นมาจอดหน้าบ้านพอดี
“ไปก่อนนะ”

दनัยมองตาม ยกมือแตะที่แก้ม กลืนหอมผลไม้เจือจาง แต่หัวใจเขา
กลับเต้นแรง

๒

นางเอก

เชอรีเดินเข้าบ้านหลังเดียวกันกับตอนที่ออกไป มือถือโทรศัพท์
แนบหู ไม่มีสัญญาณตอบรับก็กดวาง แล้วกดโทร. ออกใหม่อีกครั้ง พอไม่มี
การตอบรับเหมือนเดิมก็ร้องฮึดฮัด

“ภีมนะภีม ทำอะไรอยู่ ทำไมไม่รับโทรศัพท์”

หญิงสาวผ่านห้องโถงเข้ามา บริเวณรับแขกที่พวกเขาจะลงไว้เมื่อคืน
บัดนี้สะอาดเรียบร้อย เจ้าของบ้านนอนตะแคงอยู่บนโซฟา โทรศัพท์เปิด
เสียงดังทำให้ไม่เห็นว่ามีคนเข้ามาในบ้าน เธอเดินไปยืนบัง

“อ้าว กลับแล้วหรือ ไฉนจิง”

दन्य์เหลือบมองนาฬิกา ผ่านสองทุ่มมาเพียงสิบนาที

“ตัวประกอบทั้งนี้แหละ ไม่ใช่ตัวราดง ไม่ต้องวิ่งรอก” เชอรีทำท่าจะนั่ง
ลงที่มูมหนึ่ง ดนัยหุดขาให้

“ภีมมีงานต่อละสิ”

เชอรีพยักหน้าหงอยๆ “มีอะไรกินบ้าง หิว”

“เห็นบ้านผมเป็นโรงแรมหรือไง”

“ใช่” เซอร์รี่ตอบหน้าตาย “ไม่เกินสว่างเดี๋ยวบลูกับฟาร์มก็จะมาเช็ก
อิน”

ดอนย์แค้นยิ้ม ยังนอนท่าเดิม คิ้วขม่นหากัน

“เป็นอะไรนะ”

“ปวดท้อง”

“กินแต่เหล้า ข้าวไม่กินมันก็ต้องปวดนะสิ” เซอร์รี่ว่า

“วันนี้ยังไม่ได้กินเลย”

“หมายถึงวันที่แล้วๆ มาต่างหาก ดอนย์ไม่ค่อยกินข้าว กินก็ไม่ตรง
เวลา...” เธอทำท่าจะบ่นยาวแต่เซาร้องเออเชิงตัดบท

“กินยาหรือยัง”

“กินแล้ว”

เซอร์รี่เดินเข้าครัว เปิดตู้เย็น เห็นอาหารกล่องเรียงราย แม่บ้านคง
จัดการซื้อเป็นเสบียงสำรองไว้ให้ เพราะนอกจากนี้ยังมีของสดจำนวนหนึ่ง
“เดี๋ยวฉันไปอาบน้ำก่อน แล้วจะมากินข้าวด้วย”

เซอร์รี่เป็นคนยกถาดมาวางที่โต๊ะรับแขก ดอนย์ขยับลุก ท่าทางอาการ
ทุเลาลงแล้ว อาหารในกล่องถูกอุ่นด้วยไมโครเวฟร้อนจนควันลอยกรุ่น
กลิ่นหอมตลบอบอวล

“ดอนย์ปวดท้อง กินจืดๆ ไป” เธอเลื่อนสปาเกตตีคาโบนารามาขณะที่
เขาจะหยิบมาม่าผัดซี๊เม้า พอจะค้ำเซอร์รี่ก็ตักเข้าปากแล้ว

ไม่รู้ปากเขาชมหรือสปาเกตตีจืดไป ดอนย์รู้สึกว่ามันไม่อร่อย แต่เขา
ก็ละเลียดไปเรื่อยๆ ตามองทีวีซึ่งเป็นสัญญาณการบันเทิง

“มีข่าวแว่วว่า ภิรมย์ก็ก๊ากับน้ำผึ้ง มธุกร เรื่องนี้เป็นยังไงคะ”

เซอร์รี่หันขวับทันที ใบหน้าชายหนุ่มคนรักถูกล้อมด้วยไมโครโฟน
เขามีสีหน้าเขิน

“ไม่จริงครับ แค่คุยกันเป็นเพื่อนกันเฉยๆ”

“แต่ก็มีสิ่งไหนกันด้วย”

ชายหนุ่มเกาข้างจมูก ดนัยเหลือบมอง เซอร์หน้าบึ้ง

“ก็คุยกันธรรมดาอะครับ ไม่มีอะไร น้ำผึ้งเขาก็น่ารักดี ช่วยแนะนำผม เรื่องละครแค่นั้นเองครับ เป็นเพื่อนกันครับ”

“แล้วต่อไปละคระ พัฒนาได้ไหม”

“เอ่อ...ยังไม่รู้ครับ แล้วจะบอกนะครับ”

กิมพัฒนตอบปฏิเสธ แต่สีหน้าและแววตาของเขาเขินอย่างเห็นได้ชัด ท่าทีของชายหนุ่มบอกถึงความสนใจอะไรบางอย่าง เซอร์วางข้อดั่งเกร็ง ดนัยเกือบสะดุ้ง

“ปากบอกไม่มีอะไร แต่ทำไมต้องหน้าแดงด้วย”

ชายหนุ่มอีกคนไม่ได้พูดอะไร เหลืออาหารอีกครั้ง แต่เขาวางข้อเห็นด้วยกับคำของหญิงสาว

“ยายน้ำผึ้งก็ด้วย เล่นกับพระเอกคนไหนก็มีข่าวกับเขาไปหมด หวานเล่นที่ไหน” เซอร์เคี้ยวหมูอย่างมันเขี้ยว

“น้ำผึ้ง? คนที่เล่นเป็นนางเอกเรื่องที่คุณเล่นนี่ใช่ไหม”

“ก็เรื่องที่กิมเล่นด้วยนี่แหละ”

“หน้าตาเป็นยังไง”

เซอร์นั่งบนพรม แต่ดนัยนั่งบนโซฟา เธอทำคาง “หน้าคมไทยๆ ยิ้มหวาน ผิวสวย หุ่นดี ก็ระดับนางเอกเบอร์ต้นของช่องนั่นแหละ”

ดนัยพยายามนึกว่าเคยเห็นเธอ แต่นึกไม่ออก ถึงจะมีเพื่อนรายล้อม อยู่ในวงการบันเทิง แต่ดนัยแทบไม่เคยดูผลงานของพวกเขา

เซอร์ดูรายการบันเทิงไปจนจบ ตัดเข้ารายการอะไรดี

“ยายนั่นนะจะไม่ชอบใครจริงหรอก ได้แต่หวานพิชหัวงผลไปเรื่อย นำหมั่นไส้จะตาย” เธอยังบ่นไม่หยุด

ดนัยเริ่มวุ่นด้วยฤทธิ์ยาเลยได้แต่เงิบ เซอร์หันมามอง

“ดนัยจิบน้ำผึ้งสิ”

“หือ?”

ชายหนุ่มกำลังจะหลับ หญิงสาวขยับมานั่งบนโซฟาเดียวกันกับเขา
กิริยาเธอรวดเร็วจนदनัยหุดขาแทบไม่ทัน

“दनัยจิบน้ำผึ้งเลย ถึงदनัยจะไม่ใช้ดาราตั้ง แต่อบชันก็มีไม่แพ้ใคร
ยายนั้นน่าจะชอบอยู่”

“แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมต้องไปจิบเขาด้วยล่ะ”

“ช่วยกันยายน้ำผึ้งออกไปจากกิมโง นางอยากสร้างกระแสข่าวก็ช่วย
นางสร้างไป จิบเล่นๆ ไม่ต้องจริงจังอะไร”

“ผมไม่อยากรุงด้วยเลย ไฉนการันเทิงเนีย”

“ทำเป็นจริงจัง เมื่อก่อนยังมึนกับเขาเลยไม่ใช่หรอ คุณนายแบบ”

ชายหนุ่มยิ้มนิดหนึ่ง มันเป็นเรื่องสี่ห้าปีก่อน ถึงเขาจะไม่หล่อใส่
ขาวดีหรือลูกครึ่ง แต่เพราะหน้าคมและรูปร่างใช้ได้จึงได้ถ่ายแบบและเล่น
มิวสิกวิดีโออยู่หลายหน กระทั่งไปมีเรื่องมีราวถึงขั้นขึ้นโรงพักทำให้दनัย
ตัดสินใจไม่ทำอาชีพขายรูปร่างหน้าตาอีก

ครั้งนั้นเขาไปชกปากเกย์สิบแปดมงกุฎคนหนึ่ง โทษฐานที่มันหลอก
เอาเงินเขาไปอ้างว่าเป็นค่าสมัครเข้าสังกัดมอเดลลิง และยังมีรุ่นน้องที่รู้จัก
อีกหลายคนโดนมันหลอกเอาเงินไป สำหรับदनัยเงินนั้นไม่มากมายแต่เขา
เกลียดคนประเภทนี้ เกลียดคนหลอกลวงที่สุด ดนัยวางแผนจับเกย์คนนี้
พร้อมหลักฐาน แต่มันกลับไปแจ้งความขอหาทำร้ายร่างกายและเรียกร้อง
ค่าทำขวัญ เขาเลยจัดให้พร้อมเพิ่มแผลจนสมค่ายา

ล่าสุดที่दनัยได้ข่าวคือ เกย์นางนั้นวางมือและได้ไปเป็นผู้จัดการให้
ศิลปินคนหนึ่งแล้ว

“दनัย”

เซอรีเรียก เขาตื่นจากภวังค์ ถอนใจ

“น่า เพื่อฟลุค”

“ไม่เห็นคาดหวัง”

“นางเอกนะตนัย ไม่มีค่าตัวด้วยนะตนัย” หญิงสาวไม่ยอมแพ้ ทำตาวิบวับ

ตนัยอยากนอน แต่เชอร์รี่ทำทางรอคำตอบ เขาสบกลับแวตาท้อนวนอนของเธอแล้วพลิกตัวไปอีกทาง

“เอาไงก็เอา”

คนเชียร์กำมือร้องเยส “พรุ่งนี้ไปกองถ่ายด้วยกันเลยนะ”

“อือ”

“พรุ่งนี้ฉันมีนัดสิบโมง รีบไปกันเลยนะ”

“เออ!”

ตนัยขับรถมาจอดที่กองถ่ายสายไปสิบนาทีก่อน เพราะเขาต้องเอารถของกองไปคืนที่บ้านก่อนมา แต่เชอร์รี่ยิ้มเบิกบานตอบว่าไม่มีปัญหา ทุกคนต่างก็แค่เริ่มเตรียมตัวเหมือนกัน

เชอร์รี่มองหามุกกรก่อนเกมพัฒนาเสียอีก เพราะเธอรู้ว่าถึงอย่างไรก็ต้องได้เจอเขา แต่เธอผู้เป็นเป้าหมายจะต้องได้เห็นภาพตอนนี้ ตอนที่ตนัยจอดรถและก้าวลงมา ซึ่งเชอร์รี่สนใจ มุกกรนั่งแต่งหน้าอยู่ไม่ไกลกัน สายตาหญิงสาวเลื่อมมาพอดี เชอร์รี่อยากกระโดดโลดเต้น แต่เก็บกิริยาไว้

“ตนัยโตะเต้แถวนี้สักสองชั่วโมงนะ รอกินมือเที่ยง จากนั้นจะไปไหนก็ไป”

ชายหนุ่มโค้งนอบน้อม “เสร็จงานแล้วเจ้าหญิงก็ถีบหัวส่งกระผมได้ขอรับ”

เธอหัวเราะ เดินร่าเริงเข้าไปในกองถ่าย ตนัยเห็นเชอร์รี่ทักทายกับเกมพัฒนา ถึงจะอยู่ตรงนี้แต่เขารู้ว่าแวตาทองของหญิงสาวหวานจำปานใด เขาถอนหายใจ หยิบบุหรี่ย่างจืดสูบ หันหลังให้กองถ่าย ยืนพ่นควันเพียงลำพังเพียงแล้ว ผู้กำกับสั่งพักกอง เชอร์รี่เดินเหินไปใกล้มุกกร

นางเอกสูงกว่าเธอเล็กน้อย กำลังคิดว่าจะเอ่ยชวนไปนั่งกินข้าวด้วย

กันแบบไหน แต่อีกฝ่ายหักเธอก่อน

“เซอรี”

คนถูกเรียกตกใจกับเสียงรอยยิ้มหวานผิดปกติ

“ใครมาส่งเธอ”

ถึงแวตาส่งล้อเล่นแต่ก็แสดงความสนใจปิดไม่มิด หัวใจเซอรีเต้นโครมคราม

“เพื่อนนะ”

“เพื่อน?”

คนฟังตัดสินใจว่าจะเปิดเกมเสียเอง “เพื่อนจริงๆ น้ำผึ้งส่งสัยะอะไรหรือ”

“เปล่า” มธุกรเดินออกมา

เซอรีเดินตาม “เซอรีเห็นว่าวันนี้เขาว่างเลยให้ช่วยมาส่ง เดี่ยวพอกินข้าวเสร็จเขาก็กลับแล้วละ” เธอพูดทำนองว่าเป็นเรื่องธรรมดา

“แหม ดีจัง น้ำผึ้งน่าจะอยากมีคนมารับ-ส่งแบบนี้บ้าง”

ข้างในอกของเซอรีเต้นอย่างบ้าคลั่ง ให้มันได้แบบนี้สิ ปลาकिनเบ็ดง่ายตายเหลือเกิน

“ระดับน้ำผึ้งมีคนเสนอเป็นสารทิเยะเยะไป”

“ใครบอก พวกหนุ่มๆ นะบางทีก็ซื้อมาย เห็นเราเป็นนางเอกก็ลั๊วจนหงอ บางทีน้ำผึ้งก็อยากเจอผู้ชายแมนๆ ตรงไปตรงมาบ้างเหมือนกัน”

“เดี๋ยวเซอรีบอกเพื่อนให้เอาไหม”

“บอกอะไร”

“ก็ช่วยมาส่งน้ำผึ้งไง”

หญิงสาวทำท่าเซ็ง “บ้านาเซอรี เดี่ยวแฟนเขาก็มาฉีกอกน้ำผึ้งหรอก”

เซอรีอยากตะโกนจริงๆ ให้ตายสิ “เอ...เรื่องนี้เซอรีก็ไม่แน่ใจ น้ำผึ้งลองไปถามเขาสิ แต่ที่แน่ๆ ตอนนี้ว่างงานอยู่ เซอรีว่าจะไปขับแกร์บอยู่เนี่ย เอาพอร์เชอไปรับส่งผู้โดยสาร เรดเวอร์”

เธอพูดเชิงตลก แต่สีหน้ามธุระการะจ่าง เซอร์เดินออกมา คราวนี้ น้ำผึ้งเดินตาม พอเห็นอีกฝ่ายเดินมาหาชายหนุ่มก็หยุด ลังเล กระทั่งทั้งคู่ เดินมาที่ส่วนอาหารประจำกองถ่าย

“พี่สุซ ขอเพื่อนฝากท้องสักคนนะคะ”

เซอร์ตะโกนบอกผู้จัดละคร อีกฝ่ายตอบกลับมาอย่างมีไมตรี ดนัย เดินตามหญิงสาว รับจานที่เจ้าหน้าที่กองตักให้ เขาหันมาเกือบจะชนมธุระ

“อ๊ะ ขอโทษครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ”

เซอร์หันมาพอดี...ยายนางเอกนี่รู้จิงหะดีชะมัด

“दनัย อ้าวน้ำผึ้ง” เธอรีบเดินมา “พอดีเลย นี่เพื่อนเซอร์ ชื่อदनัย... ดนัย นี่นางเอกยอดนิยม น้ำผึ้ง”

มธุระขวยเขินกับฉายาที่เซอร์เรียก ดนัยยิ้มให้ มองอีกฝ่ายเต็มตา จมูกโด่ง ตาหวาน คิ้วโก่ง ใบหน้างดงามราวกับนางในวรรณคดี ช้ำหุ่นยัง ได้สัดส่วนเต็มตึง โดยเฉพาะหน้าอกคู่นั้น ชายหนุ่มร้อนในอกวูบหนึ่ง ยังไม่เคยเห็นผู้หญิงคนไหนมีหน้าอกสวยขนาดนี้

“ดีใจที่ได้รู้จักครับ”

“ค่ะ” น้ำผึ้งยิ้มเขิน เซอร์ยิ้มสะใจ

พอดนัยสตาร์ตรถ โทรศัพท์ก็ดังขึ้น

“ว่าไง”

“อยู่ไหนนะ”

“กำลังจะออกจากบ้าน”

“ไปไหน”

เขานิ่งเล็กน้อย “ไปรับน้ำผึ้ง”

“กริด!”

ชายหนุ่มดึงโทรศัพท์ออกจากหูแทบไม่ทัน เซอร์แสดงอาการดีใจ

อย่างออกนอกหน้ามาหลายวันแล้ว ตั้งแต่เขาขอเบอร์โทรศัพท์น้ำผึ้ง เธอก็ดีใจเหมือนถูกขอร้อง ตอนเขาไปที่กองถ่ายและหักทนาย เซอร์ก็เซ็นเหมือนถูกจิบเสียวเอง จนदनยัดตกลงไม่ได้

“แก้วหูแตกแล้ว”

“วานขึ้นได้เบอร์ เมื่อวานได้คุย วันนี้ไปรับ รวดเร็วทันใจ พรุ่งนี้แต่งงานเลยนะดนัย”

เขาหัวเราะ “ไหนจะให้จิบเล่นๆ ไง”

“ไม่เล่นแล้ว ยายนั่นมองดนัยเหมือนเลื่อมองกางกวาง ฮูวว ไม่ต้องเปลืองแรงเลย”

“เขามองรตผมมากกว่ามั้ง”

คนโทร. มาหัวเราะบ้าง “เอาน่า จะเข้าถ้าเลือกก็ต้องได้ลูกเสียก่อน เลี้ยงช้างก็กินซี่ช้าง ใครก็รู้” หญิงสาวยังกรีดกรีดอีกหลายประโยค

“จะโทร. มาแค่นี้ใช่ไหม”

“อ๊ะๆ เดียวก่อน อีกเรื่องหนึ่ง ถ้ามิโทร. มา ผากบอกให้โทร. หาฉันด้วยนะ”

ดนัยชะงัก “ยังเล่นไล่จับกันอยู่หรือ”

อีกฝ่ายถอนใจ “ก็รับสายบ้างไม่รับบ้าง แค่อยากให้มิบอกว่าทำอะไรอยู่ที่ไหนบ้างเท่านั้นเอง ฉันคิดถึง”

คนฟังนิ่ง ครั้นแล้วก็รับปากว่าจะบอกให้ บางทีดนัยก็สงสัย ทำไมเขาต้องไปยุ่งเรื่องของสองคนนี้อยู่ตลอดด้วยก็ไม่รู้ บางทีคิดว่าปล่อยให้ทั้งคู่จัดการกันเอง แต่เขาก็แพ้สายตาเซอร์ทุกที

โทรศัพท์ดังขึ้นอีกหน แรกทีเดียวเขาไม่อยากจะสนใจ แต่ก็กดรับในที่สุด

“ครับ”

“ดนัย น้ำเองนะ”

“ไม่ต้องบอกก็รู้ครับ”

“กวนตีน”

ชายหนุ่มยิ้มออกมา ปลายสายไม่ได้โกรธจริงจัง “มีอะไรให้รับใช้ครับ”

“อยู่ไหนเนี่ย”

दन्यตอบคำถามเดียวกันกับเชอรี

“ท่าทางเหมือนจะไปไหน ลืมหรือเปล่าวันนี้วันอะไร”

ถ้าอยู่ตรงหน้าदन्यคงกลืนลิ้นน้ำคำฉวยไว้มิได้ แต่เพราะเป็นการคุยโทรศัพท์ เขาเลยถอนใจออกมาดังๆ “ผมไม่ไป”

“ไอ้दनย...”

“น้ำไม่ต้องเทคนั้ผม ยังไงผมก็ไม่ไป ไม่มีผม เขาก็จัดวันเกิดกันได้ ฟังจากที่หน้าบอก เขาก็สบายดีนี่”

“คนแก่ไม่ได้ต้องการแค่สุขภาพแข็งแรงหรอกदनย”

दनยรู้สึกหงุดหงิด เขายังไม่ได้ออกรถเสียที “ไม่ได้ไปยุ่งกับเขามาตั้งปีสองปีแล้ว จะไม่ไปอีกสักปีจะเป็นอะไรไปละ”

“ใจคอจะไม่คิดให้เขาเห็นหน้าจนตายเลยใช่ไหม”

“ฉันผมตายก่อนแล้วกัน จะได้ไม่รู้สึ่กผิดมาก แค่นี้หน้า ผมขับรถอยู่” ชายหนุ่มวางสายทันที เขากับยานพาหนะสี่ล้อยังไปไม่พ้นเขตบ้าน เครื่องมือสื่อสารก็ดังอีก คราวนี้มันส่งสัญญาณเตือนคล้ายนาฬิกาปลุก

दनยหยิบมาดู ข้อความที่ปรากฏนั้นเขาบันทึกไว้เอง

Daddy's Birthday

บนดาดฟ้าในโรงแรม บรรยากาศร้านอาหารแบบรูปที่อบได้ห้องฟ้ายามราตรี แสงไฟเดียวคือจากเทียนกลางโต๊ะ มันไหววูบด้วยแรงลม เปลวไฟโยกย้ายคล้ายภูตพรายกำลังเต้นระบำ

บริกรรินไวน์ใส่แก้วทรงสูง ก่อนจะถอยไปยืนรอคำสั่งอยู่ใกล้ๆ มธุกรยกขึ้นจิบ ครั้นแล้วก็มองอีกฝ่ายเชิงถาม

दन्यักโหล “ให้ผมกินก็ได้นะ แต่บอกตรงๆ ผมไม่ชอบ ครั้นจะสั่ง
แค่น้ำเปล่ามันก็ดูไม่ให้เกิดจิตคุณเท่าไร”

หญิงสาววางแก้ว “แล้วคุณชอบอะไรคะ”

“เหล้า”

เขาตอบสั้น มธุกรผิดหวังเล็กน้อย นึกว่าชายหนุ่มจะตอบว่า ‘คุณ’
เสียอีก

“น่าเสียดายนะคะ” เธอมองขวดที่แช่อยู่ในถัง

दन्यักตัดชิ้นเนื้อ “เอากลับไปสิ”

มธุกรอยากทำแบบนั้น แต่กลัวชายหนุ่มมองว่าเธอเห็นแก่เงิน ใน
ที่สุดประเด็นนี้ก็ตกไป หญิงสาวกินอาหาร สักพักที่รู้สึกว่ายาวตาเขาจับจ้อง
เธอ

“มองอะไรคะ”

“ผิวคุณสวยดีนะ เวลาโดนแสงเทียนมันเหลืองนวลสวยดี”

ถึงจะมีคนชมบ่อย และมธุกรก็ภูมิใจผิวของตน แต่คำพูดของदन्यัก
ฟังเหมือนคำชมจากเด็กผู้ชาย เธอสะท้อนกับความขื่นขื่น

“ปากหวานนะ คุณทำให้ฉันหวนไหว”

“ก็ผมตั้งใจทำให้คุณหวนไหว”

มธุกรยกมือเสยผมทัดหูแก่เขิน

“ผมไม่เก่งเรื่องชมผู้หญิงหรอกนะ แคंपูตามความรู้สึก”

คำเหมือนออกตัว แต่น้ำเสียงยังราบเรียบ มธุกรทอดสายตามอง
ท้องฟ้า ลมเย็นพัดเส้นผมปลิวไสว แวดตาเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ใน
ที่สุดก็หันกลับมา

“ขอถามอะไรคุณสักข้อสิ”

“ครับ”

หญิงสาวจุดยิ้มมุมปาก ดวงตาหวานซึ่งแวววาว “คุณอยากกินอาหาร
มือนี้ ‘จริงๆ’ ึปเปล่า”

दन्यसताठेकलष वलखूनलूढ “ढलैलै”
ठेवलैकषवलरलढलैकषवल

वलैलैवलैवलै ढलैकठलललढलैढलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै
ढलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै
ढलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै

ढलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै
ढलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै ङलै

๓

นักร้องหนุ่ม

แปดโมง...แดดทอแสงอ่อนอาบไล่ไปตามพื้นผิวของคฤหาสน์
หลังงาม ท่ามกลางหมู่เมฆไม้ได้ยินเสียงกาเหว่าร้องแว่ว น้ำพุประดับหน้า
บ้านไหลดังจ๊อกแจ็ก ปลาการ์ปในบ่อว่ายเอื่อยเคลียกันไปมา พื้นผิวหญ้า
และพุ่มไม้ชุ่มด้วยน้ำที่คนสวนหมั่นรดและดูแลเสมอ

อาณาเขตกว้างขวางทำให้ตัวบ้านใหญ่โตตาม โดยเฉพาะเสาสไตล์
โรมันสองต้นบริเวณหน้ามุขดูราวกับทางเดินเข้าปราสาทในอาณาจักรโบราณ
พื้นผิวหินอ่อนสีเทาได้รับการขัดถูจนขึ้นเงา ชุดรับแขกผ้าไหมปักลายดอกไม้
สีทองตั้งตระหง่านต้อนรับผู้มาเยือน เบื้องหลังเป็นชั้นโหรี มีแจกันหยกคู่
วาดลวดลายอ่อนช้อยจากจีนรวมกับของประดับอื่นๆ อีกหลายชิ้น บนผนัง
มีภาพเขียนจากจิตรกรมีชื่อทั้งไทยและต่างประเทศ มุมหนึ่งเป็นตู้นาฬิกา
โบราณซึ่งมันยังบอกเวลาได้ เครื่องเรือนตามมุมต่างๆ ล้วนแล้วแต่งดงาม
มีราคาแพงบอกฐานะเจ้าของบ้าน

ที่โต๊ะอาหารทรงกลมทำจากหินอ่อนสีเขียว ใจกลางออกแบบให้หมุน
ได้ยามเลือกอาหารที่ตนเองต้องการ มีเก้าอี้พนักสูงทำจากไม้แกะสลักทาสี

เขี้ยวแก่ให้ความรู้สึกหนักแน่นและเข้มข้น ขณะนี้มีหญิงสาวสองคนนั่งอยู่
 “สรุปว่าเมื่อคืนมันไม่ใช่ไหมคะ คุณป้าก็เป็นสายบัวแต่งตัวรอก็
 ไป”

“เม”

“เมพูดเรื่องจริง” เม หรือเมธินีลอยหน้าบอก เธอจิ้มไม้จิ้มฟันขึ้น
 สุดท้ายเข้าปากแล้วยกกาแฟจิบ

“ถึงจะจริงก็ไม่ควรพูด อีกอย่างเมไม่ควรจะไปเรียกคนอื่นว่ามันนะ
 อย่าให้คุณป้าได้ยินเชียว เขาจะว่าเราหยาบคาย”

“เมไม่ใช่คนพูดเพราะอยู่แล้ว เหมจเลาะไม่เป็น แม่ก็รู้”

มยุรีผู้เป็นแม่ได้แต่ส่ายหน้า ปีนี่เมธินีอายุยี่สิบเจ็ดแล้ว ยังได้ทำงาน
 ในตำแหน่งหน้าที่เจรจาต่อรองยิ่งทำให้หญิงสาวมั่นใจ จะฉานและเป็นตัว
 ของตัวเองมากขึ้น ลูกสาวเธอคนนี้ไม่ถือว่าสวยจัด ใบหน้าออกกลม คิ้ว
 เรียงหนา แต่ดวงตาโตเป็นประกาย ผิวเนียนสะอาดแต้มเครื่องสำอางพอ
 งาม ยิ่งรวมกับทรงผมสั้นแล้วจึงดูคล่องแคล่วทันสมัยไม่น้อย

“คุณป้าเขายังไม่ได้ว่าอะไร เมก็อย่าแสดงออกมากนัก”

เมธินีพ่นลมขึ้นจมูก “คุณป้าเขาจะด่าลูกชายตัวเองให้เราฟังทำไมละ
 คะ ถึงอย่างนั้นก็เถอะ เมรู้ดี คุณป้าน่าสงสาร แม่ไม่เห็นหरोคะ เดินชะเง้อ
 แล้วชะเง้ออีก เจ้าตัวก็ไม่โผล่หัวมาเลย แค่ว่าโทรศัพท์มาสักหน่อยก็ไม่มี
 ใจดำ วันเกิดพ่อตัวเองแท้ๆ”

มยุรีจิบกาแฟ...เมธินีพูดถูกทุกคำ เธอเองก็สังเกต แม้ว่าจะพูดคุย
 สนุกสนาน แต่ตามพรมีแววตาผิดหวัง

“คุณป้า”

มยุรีหันไปตามสายตาของเมธินี รีบลุกไปประคองร่างใหญ่ในชุดนอน
 ที่กำลังเดินลงบันไดมาด้วยสีหน้าเขี้ยว โดยที่เมธินีช่วยพยุงแขนอีกข้าง

“อ๊วยๆ ไม่ต้องถึงขนาดนั้น ผมไม่เป็นไร... ขอบใจมากจ๊ะเม”

ตามพ่ส่งยิ้มให้สองแม่ลูกขณะมานั่งที่โต๊ะอาหารเรียบร้อยแล้ว “แม่...

ผมแค่นั้นสาย ทำอย่างกับผมเป็นมะเร็งระยะสุดท้าย”

“คุณป้าก็...” เมธินีหัวเราะคิกคัก

“แต่คุณตัวรุ่มๆ อยู่หะคะ” มยุรีแตะมือที่แก้มสามี

“ปวดหัวนิดหน่อย เดี่ยวก็หาย แล้วนี่ไปกันหมดแล้วเหอ” ตามพ์หันซ้ายขวา มยุรีหันไปส่งซาบกับแม่บ้าน

“มินท์มีเรียนปายะคะ ยังไม่ตื่น ส่วนน้องมาร์ชกับน้องมิวออกไปแต่เช้าแล้ว”

ผู้เป็นสามีพยักหน้า

“แล้วนี่คุณจะไปทำงานไหมคะ พักผ่อนไหม”

“ก็บอกแล้วว่าผมไม่ได้เป็นอะไร เดี่ยวเข้าไปปายๆ หน่อย มีเอกสารต้องเซ็น คุณโทร. บอกเลขฯ ผมเหนื่อยก็แล้วกันนะ”

“ได้ค่ะ”

มยุรีพยักหน้า เดินไปหยิบโทรศัพท์ ตามพ์จับกาแฟ

“คุณป้าตื่นสาย วันนี้หิมะตกแน่ๆ” เมธินีพูด เพราะปกติแล้วตามพ์เป็นคนตื่นเช้า เขาไม่เคยอยู่บนเตียงนานเกินกว่าหกโมงครึ่ง แม่ของเธอบอกว่าตามพ์ตื่นตีห้าครึ่งทุกวัน และไม่เคยต้องปลุกหรือใช้น้ำพิกาปลุกแบบใด ยกเว้นเสียแต่ป่วยหนัก ซาย้วยหกลีบตื่นมาเดินเล่นในบริเวณบ้านทุกวัน เขาจึงแข็งแรง กระฉับกระเฉง

“แซวป้านะเม ป้าแค่นอนดึกไปหน่อย”

“แล้วทำไมคุณป้านอนดึกล่ะคะ งานเลี้ยงเมื่อคืนเลิกยังไม่สามทุ่มเลย”

มยุรีเดินกลับมาพอดีทันได้ยินคำถามนี้ เธอถึงตาใส่เมธินี ลูกสาวเห็นแต่ไม่สนใจ

สีหน้าของตามพ์ลดความสดใส ผุดยิ้มเจื่อน “สงสัยป้ากินเยอะไปนอนไม่หลับ ขอโทษนะเม ป้าไม่ตั้งใจให้เมืองไทยหิมะตก”

มยุรีได้แต่เงิบ รู้ดีว่าความหมายในประโยคนั้นคืออะไร แต่เมธินี

ยืมและลุกขึ้น

“แม่ไปทำงานแล้วค่ะ สวัสดิ์ค่ะแม่ สวัสดิ์ค่ะคุณป้า” เธอหอมแก้มคนทั้งสองและเดินออกไปอย่างร่าเริง

บรรยาการเงียบอยู่ครู่หนึ่ง ตามพ์ตักข้าวต้ม

“ขอโทษแทนยายเมด้วยนะคะคุณ”

สามีหันมา “เรื่องอะไร”

มยุรีก้มหน้า “ก็เรื่องที่...ยายเมพูดถึงเรื่องเมื่อคืน เธอตั้งใจจะพูดถึง...”

“ช่างเถอะ” อีกฝ่ายถอนใจยาว “มันเรื่องจริง”

“ก็ไม่ควรพูดอยู่ดีค่ะ ฉันจะไปหลายหนแล้ว”

“เมรักคุณป้าเขาเนอะ ถึงได้เป็นตืดเป็นร้อนแทน ผมเข้าใจ อีกอย่างเราเองก็เลือกทางนี้กันแล้ว ต่างฝ่ายต่างก็ไปตามทางของตัวเอง ผมเองเสียอีกที่ไปคาดหวัง” ตามพ์พูดเรียบๆ แววตาเขาเศร้าสร้อย

มยุรีเอื้อมมือไปกุมมืออีกฝ่าย “คุณ...”

“ชอบใจคุณมาก” ตามพ์ลูบมือเธอ “เรากินข้าวกันเถอะ”

เขาตัดบท มยุรีจึงไม่ได้ตอบทสันทนาเรื่องนี้อีก แต่ในใจเธอกลับพล่านไปด้วยความคิด

‘เราเองก็เลือกทางนี้กันแล้ว’

เราเอง ไม่รู้ว่าหมายถึงเธอกับตามพ์ หรือตามพ์กับदन्यลูกชายกันแน่ที่เลือกทางนี้ ทางที่ควรจะมีแค่สองคนพ่อลูกกลับมีเธอกับเมธินีเพิ่มเข้ามา เรื่องมันเริ่มตั้งแต่ตอนนั้น

สิบเจ็ดปีมาแล้ว มยุรีกับเมธินีเข้ามาในครอบครัวพิชญสุวรรณ สามปีหลังจากชนากานต์ ภรรยาเก่าของตามพ์เสียชีวิต ตอนนั้นมินท์ ลูกสาวอีกคนที่เกิดกับตามพ์อายุได้สามขวบพอดี

เด็กชายदन्यไม่ยินดีกับการมาของสามคนแม่ลูก อาจเพราะความเป็นเด็กเขาจึงตื้อตึงอะไรไม่มาก ปัญหาใหญ่ตามมาเมื่อदन्यเกิดไปรู้ว่าเธอ

มีฐานะเป็นบ้านเล็กของตามพ์ตั้งแต่แม่ของเขายังไม่ตาย ดนัยโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงและเป็นอริกับครอบครัวเธอทันที จากเดิมที่ไม่ค่อยลงรอยกับเมธินีกลายเป็นแตกหัก ชายหนุ่มตั้งแง่ที่มยุรีเคยเป็นแค่เด็กนังตริงก์ เคยดำเธอด้วยคำหยาบคายขนาดที่เมธินีทนไม่ไหวตอบหน้าเขา ซึ่งดนัยก็ไม่ยอมและตบเมธินีกลับเช่นกัน

และเป็นสาเหตุให้สองพ่อลูกไม่เคยเจอหน้ากันอีกเลยเกือบสามปีแล้ว

หลายเหตุการณ์คงสะสมความเกลียดชังและอ้าว้างในใจของดนัย เมื่อคิดว่าจะไม่อยู่ร่วมครอบครัวเดียวกันอีก ชายหนุ่มขอส่วนแบ่งเงินหลักสิบล้านและบ้านหลังเดิมที่แม่เขาเคยอยู่ ผลักให้ผู้เป็นพ่อกับครอบครัวใหม่ออกมาตามทางตัวเอง

มยุรีไม่พอใจเลยที่เป็นแบบนี้ เธอไม่รังเกียจดนัย พยายามชนะใจเขาด้วยซ้ำเพราะความรักที่มีต่อตามพ์ สองแม่ลูกได้ชีวิตใหม่จากตามพ์ เมธินีจึงรักเขามาก เรียกคุณป้าทุกคำแม้จะไม่ใช่ว่าพ่อที่แท้จริง เมื่อดนัยทำอะไรให้ตามพ์ทุกซี้ใจ เมธินียิ่งเกลียดเขา เป็นเดือดเป็นแค้นแทนตลอดเวลา

มยุรีมีลูกกับเขาสามคน คือ มินท์ มาร์ช และมิว ครอบครัวเธอก็ถูกมองว่าน่าอิจจากว่าใคร

เธอรู้ว่าตามพ์เองก็คิดเหมือนเธอ ถึงจะผิดหวังจากลูกชาย แต่ลึกๆ ก็คิดถึงตลอดเวลา มยุรีเคยได้ยินเขาคุยโทรศัพท์กับใครสักคนเรื่องดนัย เมธินีค่อนข้างอดว่าคุณป้าเธอใจอ่อน แต่เพราะมีลูกเหมือนกัน มยุรีจึงเข้าใจว่าสายสัมพันธ์นี้ไม่มีวันตัดขาด...

ไม่ว่ามันจะร้ายแรงขนาดไหนก็ตาม

มธุกรเฒ่าปากเกลี้ยให้ลิปสติกสีชมพูพีชแวววาวทั่วกัน เธอส่งจูบให้กระจก เก็บเครื่องสำอางลงกระเป๋แล้วหยิบโทรศัพท์เป็นสิ่งสุดท้าย

จากในกระจกสะท้อนภาพชายหนุ่มนอนอยู่บนเตียง เขาหลับสนิทจนได้ยินเสียงกรน หญิงสาวถอยออกมา นั่งหมั่นๆ ที่ขอบเตียง เลี้ยวหน้าเห็น

ไรเคราขึ้นจางๆ ถึงเขาไม่ใช่ดารา ไม่ได้ห่อระดับซูเปอร์สตาร์ แต่เพียงแค่ชายหนุ่มขับรถคันนั้นมาก็มีเสน่ห์เพียงพอเรียกความสนใจจากเธอได้

หญิงสาวตะลึงงันที่เคลือบปลายเล็บสีชมพูตรงแก้มเขา ไล่เบาๆ

“คุณไม่ทำให้ฉันผิดหวังเลยदनัย”

“ฉันไม่สนใจชาวหอกร ฉันสนใจจากปากกิมเท่านั้นแหละ”

ยังไม่ทันก้าวเท้าเข้าบ้าน เสียงแหลมของเซอรีก็แหวกอากาศออกมาเสียก่อน ดนัยดูนาฬิกา...สี่โมงเย็น เวลาแบบนี้ถ้าเซอรีอยู่บ้านแสดงว่าเธอเพิ่งกลับมาตอนเช้า นอนอีกครั้งวัน ตื่นมากินแล้วก็ว่างงานไปยันวันรุ่งขึ้นอย่างแน่นอน

“แล้วกิมจิบน้ำผึ้งจริงๆ หรือเปล่าล่ะ...”

ดนัยชะงักหน้า เซอรีอยู่ตรงห้องโถงนี้เองถึงได้ยินเสียงชัดขนาดนี้

“ฉันไม่ได้หึง ฉันแค่ถาม กิมอยู่ที่ไหนทำอะไรบ้าง แค่นี้ถามไม่ได้หรือไง!”

คนฟังถอนใจ เกิดความลังเลที่จะเข้าบ้านตัวเอง เขาจุดบุหรี่ นั่งเหมะตรงเชิงบันได หูได้ยินเสียงเซอรีแหวกใส่โทรศัพท์อีกหลายประโยค

เขาไม่น่ากลับมาเวลานี้ พอรู้สึกตัวตอนใกล้เที่ยง ไม่คาดหวังว่าจะเห็นมธุระอยู่แล้ว ดนัยเข้กเอาต์ออกจากโรงแรม หออะไรกิน เดินโต้เต้พักใหญ่ ตีตัวเข้าโรงภาพยนตร์อย่างคนไม่มีอะไรทำ เพราะเนื้อเรื่องมันไม่สนุก หรือไม่มีใจอยากดูอยู่แล้วก็ไม่รู้ เขาเดินออกมากลางเรื่อง แล้วก็ขับรถกลับบ้าน

“ฉันแค่ให้दनัยไปส่งที่กองเฉยๆ”

ดนัยชะงักเมื่อได้ยินชื่อตนเอง เขาดับบุหรี่ ลุกไปยืนฟัง

“ใครจิบใครฉันไม่รู้ ฉันแค่ให้दनัยไปส่งที่กอง เข้าใจไหม ดนัยจะไปจิบใครอะไรก็เรื่องของเขาสี” หญิงสาวนึ่งไปแล้วแหงตอ “จะบ้าเหอกิม ฉันไม่ได้เป็นแม่สื่อแม่ชักอะไรทั้งนั้นนะ แล้วทำไมกิมต้องโกรธขนาดนี้ด้วย

दन्यจีบน้าฝิ่งแล้วก็มีเดือตร้อนอะไร ก็มีชอนน้ำฝิ่งใช้ไหม!”

दन्यเข้าใจการโต้แย้งครั้งนี้แล้ว ก็มีพัฒนาไม่พอใจที่เซอรีตามจิก และพาลว่าเธอเจ้ากี้เจ้าการเรื่องเขากับมธุกร แม้มันจะเป็นเรื่องจริง แต่ก็ น่าสงสัยเหมือนที่เซอรีสงสัยนั่นแหละ ทำไมก็มีพัฒนาถึงต้องไม่พอใจ

“ว่าแต่เค้า ตัวก็เหมือนกัน ปากบอกไม่มีอะไรแต่ตาก็มองน้ำฝิ่งอยู่นั่นแหละ” เซอรีเสียงลั่น “ฉันไม่รู้หรอก ชาวโพรโมตอะไรนั่น ใช้สิ ฉันมันแค่ตัวประกอบ ไม่ใช่ซูเปอร์สตาร์แบบภีมนี้”

หญิงสาวพูดประโยคสุดท้ายก่อนจะวางสาย น้ำตาลคลอ พองยหน้า ขึ้นมาก็เจอदन्यพอดี ชายหนุ่มจะหลบแต่ไม่ทันเลยปล่อยเลยตามเลย เซอรี หันหลังรีบปาดน้ำตา

“มาแล้วเหรอ”

दन्यได้แต่พยักหน้า

“บลูกับฟาร์มเพิ่งกลับมาตอนสายๆ ตอนนี้อยู่หลับเป็นศพอยู่เลย”

คนฟังมีสีหน้ารับรู้ก็ ไม่รู้เพราะอะไรเซอรีจะต้องบอกเขาด้วย ไม่มีความจำเป็นต้องรายงานสักนิดว่าใครจะไปจะมา ความเป็นจริงแล้วเธอคงพูดแก้เก้อ กลบเกลื่อนอารมณ์และความอับอายที่เธอได้ยินบทสนทนาอัน ขัดแย้งระหว่างคู่รัก

दन्यลากเท้าขึ้นบันได

“दन्य” เซอรีรับก้าวเข้ามาถาม ใบหน้าแต่มรอยยิ้มแล้ว “น้ำฝิ่งเป็นไง”

ชายหนุ่มนิ่ง ตอบไม่ถูก เขาไม่เข้าใจจิตใจผู้หญิงอยู่อย่างหนึ่ง ขณะที่เธอกำลังพุ่มพวยเรื่องตัวเองอยู่ดีๆ วินาทีถัดมาก็สามารถทำตาใสถามเรื่องคนอื่นได้หน้าตาเฉย ทั้งที่มันเป็นเรื่องที่ตนเองก่อขึ้นมาเองอีกด้วย

“นี่...”

दन्यยิ้มพราय “สุภาพบุรุษที่ดีย่อมกินในที่ลับแล้วไม่มาไขนในที่แจ้ง”

เขาตอบแล้วก้าวขึ้นบันไดหนีไป เซอรีพูดต่อไม่ทัน ได้แต่เหยียดยิ้ม และแซวคล้อยหลัง

“หมั่นไส้!”

ดอนย์พลิกตัวอยู่บนเตียง คงเป็นเพราะตอนหัวค่ำเขานอนหลับไปงีบใหญ่ๆ ตกตึกเลยตาสว่าง ชายหนุ่มนอนมองเพดานอยู่ครู่หนึ่ง นาฬิกาที่ผนังบอกเวลาใกล้จะตีสาม เขาสะบัดผ้าห่ม เปิดประตูเดินลงไปข้างล่าง

ที่ห้องครัว ดอนย์ยืนมองเครื่องต้ม หยิบขวดใบหนึ่งออกมา รินน้ำสีทองแดงลงไป...ความร้อนผ่านช่องท้องผะผ่าว มองเห็นถุงฉ่ำสีทองในกระจัดตรงบาร์เหล้า ดอนย์หยิบมันติดมือมาพร้อมน้ำสีเดิมที่รินใส่แก้ว ทั้งตัวนั้นก็โตะอาหาร จุกบุหรี แสงไฟเลือนรางแห่งเดียวมาจากดวงที่อยู่หน้าบ้าน เขาอยู่ในความสลัวและควันสีเทาแบบนั้นเนิ่นนาน...เดียวดาย

คืนนี้ไม่มีอะไรให้คิด แต่สมองตื่นตัวเกินกว่าจะหลับ และพาเขาย้อนชอกซอนไปในอดีต เรื่องพ่อ แม่เลี้ยง ผู้หญิงปากจัดคนนั้น และอะไรต่อมิอะไรอีกหลายเรื่อง จนมาหยุดลงเมื่อเห็นร่างหนึ่งกึ่งวิ่งกึ่งเดินผ่านห้องโถงไปตรงหน้าบ้าน

เซอร์

ตอนแรกดอนย์จะแก้งร้องเรียกเธอให้ตกใจ แต่ชะงักเพราะเห็นชายหนุ่มอีกคนเดินเข้ามา

กิมพัณณ์

หญิงสาวยิ้มกว้างตอนโผล่เข้าอ้อมแขนชายหนุ่ม และประกบริมฝีปากเข้าหากัน ดอนย์แค้นยี้ม เรื่องธรรมดาของคู่รัก ถึงจะทะเลาะเบาะแว้ง ตบตี แต่เพราะว้าวเคยขาม้าเคยขี่ เดี่ยวเดียวก็กกลับมาด้วยกัน

เซอร์ปั่นแหวัดๆ เรื่องกิมพัณณ์อยู่เมื่อบาย ตอนนี้อ่อนระหวยในอ้อมแขนเขาเสียแล้ว

หนุ่มสาวเดินเคียงกันมาที่โซฟา ชายหนุ่มคงกรุ่นด้วยแอลกอฮอล์เล็กน้อยสังเกตจากก้ำอย่างสะเปะสะปะของเขา

ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าทั้งคู่อ้ากันแบบไหนตรงโซฟาตัวนั้น ที่ซึ่งดอนย์ชอบ

นอนเหยียดยาวดูทีวี ทั้งมุมรับแขกและครัวต่างก็ไม่เห็นซึ่งกันและกัน

ยกเว้นเสียง...

दन्योदकंन ถ้าเป็นปกติเขาจะไล่ให้ทั้งคู่เข้าไปร้องเพลงรักกันในห้องให้ลับตา แต่คราวนี้แปลกออกไป เขายังนั่งอยู่ตรงนั้น ฟังทุกสรรพเสียงเต็มโสต...อย่างไม่รู้เหตุผล

เวลาผ่านไปกระทั่งเหลือแต่เสียงกระซิบ

“เซอรีเข้าใจกิม กิมก็เข้าใจเซอรีบ้างนะ เซอรีเป็นห่วงกิม เซอรีรักกิมนะ”

“อือ” กิมพัฒนังคงจูบเธอ เพราะบทสนทนาเงียบไปหลายวินาที “แต่ถึงขนาดให้พี่दन्योไปจิบน้ำผึ้งเนี่ย เซอรีจะหึงผมมากไปแล้วนะ”

“บอกว่าไม่ได้หึง ไม่ได้เป็นแม่สื่อด้วย แค่ว่าเขาไปเจอกัน เขาจะจิบกันหรือเปล่านั้นปล่อยเขาไปสิ”

“พี่दन्यอจะว่ายังไงเนี่ย”

“दन्यอรู้” เซอรีบอกแล้วเงียบไป “จริงๆ ก็ตั้งใจว่าจะให้เขาจิบน้ำผึ้งนั่นแหละ”

“เห็นไหมล่ะเซอรี”

“ไม่ใช่อย่างนั้นกิม ฟังก่อน” หญิงสาวปราม “แต่พอเห็นदन्य ยายน้ำผึ้งก็กระโดดขึ้นมาบนผึ้งเอง เซอรีกับदन्यยังไม่ได้ทำอะไรเลย”

กิมพัฒนัหัวเราะแผ่ว “นิสัยน้ำผึ้ง เห็นรถพี่दनัยก็ตาฟองแล้ว ไม่สนหรอกว่าคนขับจะเตี้ยล่ำดำเถื่อนยังไง”

เซอรีหัวเราะคิก “ใช่ไหมล่ะ งั้นกิมก็อย่าไปยุ่งกับน้ำผึ้งอีกเลยนะ”

“ข่าวโพรมิตนะะ ผมไม่เอาจริงหรอก”

“หรือพูดให้ถูก น้ำผึ้งไม่เอากิมจริงหรอก”

เสียงหัวเราะแผ่วของทั้งคู่ประสานกัน

दनัยขยับหูรี เดินออกไปยังครัวหลังบ้านเพื่ออ้อมกลับไปขึ้นบันไดหลังบ้านอีกที

ความหลังภาพหนึ่งผุดขึ้นมา ได้ยินเสียงตัวเอง
‘เซอรี ผม...’

เธอยกมือแตะปากเขา ‘ฉันรู้ว่าฉันจะพูดอะไร อย่าพูดมันออกมา
ไม่ฉันจะเป็นเพื่อนกันไม่ได้’

ชั่วขณะนั้นชายหนุ่มรู้สึกหายใจไม่ออก

ความสับสน

“มีข่าวลือมาไวว่านางเอกสุดฮอต น้ำผึ้ง มธุกร พาณีวิบูลย์ กำลัง
ถูกก๊ากหนุ่มนามสกุลดัง เรื่องเป็นมายังไงค้า”

เสียงเกริ่นนำของพิธีกรสาวกระแทกหูदनัยที่กำลังอุ่นอาหารกล่อง
ล็อตใหม่จากแม่บ้านให้หันมา พลังสายหน้าว่าแม่บ้านเปิดช่องบันเทงนี้อีก
แล้ว

“ไม่มีอะไรค่ะ เพื่อนๆ กัน เขาเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกันกับภีมนะค่ะ
เลยได้รู้จักกัน”

มธุกรให้สัมภาษณ์พร้อมยิ้มน้อยๆ ทำทีเอียงอายไม่กล้าพูด ดนัย
หยุดมองอย่างไม่ตั้งใจ

“เห็นมารับมาส่งที่กองถ่ายให้ตลอดเลย”

หญิงสาวยิ้มบาง “ก็มีบ้างค่ะ ว่างๆ ช่วยกัน”

“แล้วเรื่องที่มีคนเห็นน้ำผึ้งเข้าโรงแรมกับหนุ่มคนนี้จะค่ะ”

“อ๊อ จากไหนคะ” เธอยกเสียง เอียงศีรษะพลงเลิกคิ้วตกใจ “คง
เห็นกินข้าวกันในโรงแรมใช่ไหม ถึงได้บอกว่าเข้าโรงแรม ก็ใช่ค่ะ เข้าโรงแรม

“ไปกินข้าวกัน” เธอตอบติดตลก

“หวานไหมคะ”

น้ำผึ้งหัวเราะแฉ่ว “ธรรมดาอะ ไม่มีอะไร”

“ใช่แฟนไหมคะ”

“อืม...ยังคง ยังคงอยู่ กันอยู่ เป็นเพื่อน เป็นพี่ชายอะ”

แล้วภาพก็ตัดไปเป็นข่าวของดาราคณีน

दनัยแค้นยืม ‘พี่ชาย’ คนนี้แหละที่วันก่อนเธอขึ้นมานั่งคร่อมบรรเลงลีลารักด้วยอารมณ์ร้อนแรงผิดกับท่าทางสาวน้อยแรกแย้มที่เห็นในที่วียอย่างกับคนละคน

มายา...

เพราะแบบนี้दनัยถึงได้ตัดขาดไม่ทำอาชีพนี้ แม้ว่าจะทำเงินได้ง่ายและมากมายเพียงใด วันหนึ่งถ้าเขาต้องตีสองหน้า ทำหน้าเศร้าเล่าความเท็จบ้างคงทำไม่ได้และด่ากราดนักข่าวขึ้นมาแน่ๆ

เพราะเหตุนี้เขาจึงไม่เชื่อคำพูดที่ออกมาจากผู้มีชื่อเสียงทั้งหลายเลย ดารา นักการเมือง ต่างก็แสดงละครพอกัน

ความสัมพันธ์กับมธุกรดำเนินมาแค่เดือนเดียว แต่ทั้งคู่เจอกันทุกสัปดาห์ สัปดาห์ละมากกว่าหนึ่งวัน ส่วนม้ามธุกรจะเป็นฝ่ายนัดเพราะเขาก็ไม่รู้ว่าเธอมีเวลาว่างตอนไหน

दनัยเสียเวลาอยู่ที่ห้องห้อง เขาอดตัว...ปวดท้องอีกแล้ว ไม่ได้ดื่มเหล้าหนักๆ มาหลายวัน อย่างมากก็จิบนิดหน่อย แต่พอไม่รู้สึกลึทก็ไมกินพอกินได้นิดหน่อยก็จุกจนต้องหยุด

อาการปวดทุเลาลงไม่กี่นาที เขาถอนใจ โทรศัพท์ส่งเสียงเตือนว่ามีข้อความเข้า

วันนี้เลิกงานสามทุ่ม เจอกันที่เดิมได้ไหม - น้ำผึ้ง

เขาหรีตา จะพิมพ์ข้อความตอบกลับแต่เปลี่ยนใจ กดโทร. ออก

“ค่า” น้ำเสียงคนรับสายแจ้งว่า

“เจอกันที่บ้านดีกว่า ไปโรงแรมเดี๋ยวมีคนเห็นอีก”

“บ้านคุณเธอ” หญิงสาวถามกลับ

“อ้อ มาให้ถูกแล้วกัน มาไม่ถูกก็อด” เขาตอบกลับหัวเราะแล้ววาง

สาย

มธุกรอ้าปากตะลึงอยู่อีกฝั่ง พอตั้งสติได้ก็ร้องกรี๊ดในใจ เนื้อตัวสั่นเทาด้วยความตื่นเต้น ไม่คิดว่าอีกฝ่ายจะชักชวนให้เข้าใกล้โลกของเขารวดเร็วเช่นนี้

दन्य汪สายจากน้ำผึ้งไม่นานก็มีสายใหม่เข้า

“ไง”

“दन्य ภิมอยู่ที่นี่ไหม”

“ไม่”

“ติดต่อกันไม่ได้อีกแล้ว โทร. ไปก็ไม่รับ เลิกกองบู๊ก็หายหัวบ๊ว ไวยังกับปรอท”

“กลัวหายขนาดนั้น ที่หลังใส่โซ่ล่ามไว้เลยสิ”

“ไม่ตลกนะदन्य!” เซอร์ไวยกกลับมา

दन्यหน้าแบ้ เขาใช้หัวไหล่หนีบโทรศัพท์กับหูเพราะมือหนึ่งถือกล่องอาหาร จึงได้ยินเสียงหญิงสาวเต็มอัตรา แทบจะทะลุสมองไปหูอีกข้าง “ล้อเล่นครับล้อเล่น แล้วไง โทร. ไปไม่รับเธอ”

“ส่งข้อความไปก็ไม่ตอบกลับ ทำอะไรอยู่ก็ไม่รู้”

“มันยุ่งมั้ง” ดนัยเดินมาที่โซฟา “เห็นบอกว่าจะไปต่างจังหวัดนี่”

“ก็ใช่นะสิ พรุ่งนี้ก็จะไปเชียงใหม่แล้ว ฉันแค่อยากรู้ว่าวันนี้พอมีเวลาไหม เพื่อจะฝากซื้อของหน่อย”

“อ้อ...”

“ແหม ก็อยากเจอด้วยแหละ กว่าจะกลับก็ตั้งอาทิตย์หน้า” เซอร์ไวกระเจ้ากระงอ

“เอาน่าเชอรี อย่าไปจิกมันนักเลย มันทำงาน คนดั่งกี้ คิวทอง ยุ่งตลอดเวลา”

“มันก็ต้องมีเวลาบ้างละ ชี้อยู่เข้าห้องน้ำจะโธ. หากันสักนาทีสองนาที่ ไม่ได้เชียวเธอ”

दन्यैแบบล้าลัก เชอรีพูดตรงชะเห็นภาพ

“ตั้งเชียงใหม่่นะदनัย” หญิงสาวครวญ

“แค่เชียงใหม่ต่างหาก บินตามไปสิ ชีคร้านมันจะดีใจ”

“ฉันติดงานนะสิ ร้อยวันพันปีไม่เคยมีงานถึขนาดนี้ ที่จึลจะยุ่งจัง ไม่รู้เหยียบโดนปุ่มเซนห่อะไรเข้าให้ โอ้ย หงุดหงิดจริง” เชอรีพ่นลมหายใจแรง ดนัยเองก็รู้เธอปั่นไปอย่างนั้นเอง ถ้าไม่ติดงานจริงๆ หญิงสาวไปจองตัวเครื่องบินแล้ว เรื่องแค่นี้สำหรับเธอไม่ยากเย็นอะไร และเชียงใหม่ก็เป็นหนึ่งในสองจังหวัดที่เธอชอบมาก อีกหนึ่งคือเชียงราย

“แล้วนี่दनัยทำอะไรอยู่”

“แม่คุณ ทำไมไม่รอชะพรงนี้ค่อยถามล่ะครับ กินข้าวอยู่”

“เออ ดีแล้ว กินข้าวกินปลาชะม่งนะ เห็นบ่นปวดท้องอยู่เรื่อย”

หัวใจदनัยพองวูบหนึ่ง

“วันนี้จะมาค้างไหม”

“ทำมาย คิดถึงเค้าเธอ”

“เปล่า จะบอกว่าไม่ต้องมาได้ก็ดี”

เชอรีเงิบไปครู่หนึ่ง “อ้อ รู้แล้ว ทำไมยะ ใจคอจะละเลงน้ำผึ้งทั้งบ้านเลยเธอ”

“เชอรี!”

หญิงสาวหัวเราะชอบใจแล้ววางสายไปเลย

दनัยส่ายหน้า เชอรีชี้อายวาย เว้นแว้ว হাসาระอะไรไม่ได้ก็จริง เพราะเรื่องที่เธอปั่นส่วนใหญ่ก็ไม่มีพันมิพัฒนา แต่สิ่งหนึ่งที่ทำให้เขาไม่ถือสาคือ... เชอรีพูดอะไรตรงกับใจคิดเสมอ

หญิงสาวมักได้บทตัวรอง หรือไม่ก็ร้าย นิสัยจริงก็ไม่ได้เรียบร้อยเท่าไร บางทีโหด. มาบ่นๆ แล้วก็วางสาย แรกทีเดียวตนย้รำคาญ แต่พอทำใจได้ก็ชิน เธออยากบ่นอยากรบายนขนาดไหนเขาก็วางโทรศัพท์ไว้ใกล้ๆ แล้วทำอย่างอื่นไปแทน

ตนย้รู้จักกับเชอร์รี่ตั้งแต่สมัยที่เขาถ่ายแบบ ตอนนั้นได้ร่วมงานนิทรรศการกัน เชอร์รี่ซึ่งเข้าวงการก่อนคอยแนะนำงานให้เขา หญิงสาวหน้าลูกครึ่งสวยและเนื้อหอมไม่เบา เธอสำเร็จ ค่ายเก่ง ตรงจนเกือบจะ ‘แรง’ แต่พอใกล้ชิดแล้วก็รู้ว่าเธออ่อนไหวมากทีเดียว

เชอร์รี่ไม่เคยเห็นพ่อ ไม่รู้จักคำว่าพ่อ ส่วนแม่ก็ตายจากไปหลายปีแล้ว หญิงสาวอยู่คนเดียว ช่วยเหลือตัวเอง หาเงินเพียงลำพัง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ให้ได้ในโลกวุ่นวายใบนี้ เพราะเหตุนี้เอง หัวใจโดดเดี่ยวและอ่อนล้าเป็นบางทีจึงเผลอไปหาใครก็ตามที่เติมเต็มความอบอุ่นให้ได้

เสียงฝีเท้าวิ่งลงบันไดมาตอนสามทุ่ม ตนย้รู้โดยไม่ต้องหันไปมองบลูกับฟาร์ม สองหนุ่มสะพายกีตาร์ไว้ที่หลังคนละตัว แต่งตัวเต็มยศอย่างนักดนตรี

“เร็วๆ ลีวะบลู มึงนะซ้าอยู่เรื่อย มัวแต่ห่วงผมตัวเองไม่เลิก”

“มึงไม่ต้องมายุ่งกับหัวกู มึงนั่นแหละไอ้ฟาร์ม อาบน้ำนานฉิบหาย”

“กูบอกมึงแล้ว กูชักกางเกงในอยู่ ให้มึงมาอาบน้ำเลย มึงไม่เข้ามาเอง”

“ใครจะให้มึงเห็นน้องชายกูฟรีๆ”

“อ้าว พี่ตนย้ อยู่บ้านหรือ”

คนถูกทักทำหน้าระอา “ออกไปก่อนแล้วค่อยโทร. มาทักกูก็ได้”

“โหย...พี่ แค่นี้ทำน้อยใจ วันหลังผมจะคลานเข้าไปกราบเบญจางคประดิษฐ์ก่อนไปทำงานเพื่อความเป็นสิริมงคลแล้วกัน วันนี้รีบต้องไปก่อน”

บลูหิ้วตาให้ ฟาร์มวิ่งตามออกไป

“ไอ้บ้า!”

พอสองคนพ้นชายคาไป บ้านก็เหลือแต่ความเงียบ เสียงเดียวคือ สารคดีสัตว์โลกจากทีวีทำลิบทำนัว พอดนัยกดปิดความสดยิ่งเข้าครอบคลุม ดูเหมือนว่าเสียงหายใจของเขาดังก้องไปทั้งบ้าน

เชอร์รี่ ภูมิพัฒน์ เป็นดารามิงานถ่ายละคร ถ่ายแบบ โชว์ตัว หรือ แม้แต่บลูกับฟาร์มก็ยังเป็นนักดนตรีของค่ายดัง ถึงทุกคนจะเคยมาเมามาย กับปาร์ตี้ แต่พอวันใหม่มา ต่างก็ต้องออกไปทำหน้าที่ของตัวเอง

มีแค่เขาที่วันไหนๆ ก็ไม่ต่างกัน ตื่นมาพบตัวเองอยู่ที่โซฟาตัวเดิมกับ อาหารกล่อง บางทีदनัยก็มีความสุขเพราะไม่มีกฎเกณฑ์ แต่บางทีก็เหงา ทรมาณ

दनัยสะบัดหน้า...บ้ากันไปใหญ่ เขาไม่ใช่คนที่จะมานั่งคิดเรื่องพวกนี้ เสียหน่อย

เสียงรถแล่นเข้ามาจอด เขาเดินออกไปดู

ชายร่างสูงก้าวลงมาจากรถกระบะ เขาสวมเสื้อโปโลสีขาว กางเกง สีครีม เดินส่งยิ้มมาแต่ไกล

“ว่าไง หลานชาย”

“ไม่ไร. มาบอกก่อน ตื่นผมอยู่บ้าน”

“ฉันรู้ว่าแกอยู่บ้านถึงได้มาไง ขอเข้าห้องน้ำหน่อย ปวดจี่”

เขาเดินลือๆ เข้ามาในบ้านอย่างถือวิสาสะ ดนัยเดินตาม ออกจากห้องน้ำ ภาดาก็เดินไปที่ครัว เปิดตู้เย็นรินน้ำเปล่าพลง กวาดตา

“เพื่อนไม่อยู่เหรอ หรือยังไม่ตื่น”

“ออกไปกันหมดแล้ว”

“มิน่า บ้านเรียบร้อย” เขาพูดยิ้มๆ “ใครๆ เขาก็มีงานกันหมด”

दनัยเหลือบมอง “น้ำยังเตร่มาที่นี้เลย”

“ฉันเป็นเจ้าของบริษัท ไม่ต้องทำงานก็ได้ นี่มันสามทุ่มแล้วไอ้दनัย”

“อ้อ เหนอ” หลานชายแก้มยกลี้น อีกฝ่ายไม่ถือโกรธ ตรงกันข้าม

กลับหัวเราะชอบใจ

ภาดาเป็นน้องชายของแม่ น้ำแท้ๆ เพียงคนเดียวที่ตนยังใช้เชื่อมความสัมพันธ์ของครอบครัว และเพราะอายุห่างกันแค่สิบปีทำให้ภาดาเข้าใจความรู้สึก ความต้องการ และเหตุผลของตน นานทีก็จะแวะเวียนมาหา หรือโทรศัพท์มาไต่ถามบ้าง ทั้งการพูดคุยก็ถึงเพื่อนเหลือความสุภาพเพียงครึ่งเดียว

“มีธุระอะไร”

“แวะมาหาไม่ได้หรือไง”

“ไม่ต้องแอ๊บเลย เขาให้น้ำมาด่าผมอีกกะลิ”

ภาดาวางแก้ว “ไม่ต้องมีใครใช้หรอก ฉันจะมาด่าได้ด้วยตัวฉันเอง”
อีกฝ่ายร้องเฮ้อ มองคนเป็นน้ำ “ไหนบอกเหตุผลดีๆ ลักสามข้อที่ทำให้ผมต้องไปงานวันเกิดเขา”

พอรู้ว่าจนหนทางไม่ให้โดนต่อว่าจึงย้อนถาม ภาดาంటตอบ

“ข้อหนึ่ง เขาเป็นพ่อ ข้อสอง เขาเป็นพ่อ ข้อสาม เขาเป็นพ่อ”

“กวนตีน”

“ไหนเหตุผลดีๆ ของแกที่ไม่ไปเจอเขาล่ะ”

“ผมไม่ว่าง ไม่ว่าง แล้วก็ไม่ว่าง”

“ฟังไม่ขึ้น”

“พอเถอะน้ำ” ดนัยเสียงแข็งขึ้นมา “ต่างคนต่างอยู่แบบนี้มันก็ดีแล้ว น้ำรู้ได้ไงว่าเขาอยากให้เราไปหา เขาอาจจะดีใจก็ได้”

ภาดาส่ายหน้า “ฉันไม่รู้หรอก แต่ฉันคิดว่าแกรู้ดี”

ชายหนุ่มวัยอ่อนกว่าหน้า โดนอีกฝ่ายรุกไล่จนตั้งหลักไม่ทัน “มาพูดแค่นี้ใช้ไหม”

“สบายดีใช้ไหม”

ดนัยหัวเราะหยันตัวเอง ทำไมใครต่อใครถึงได้พูดแต่เรื่องของตัวเอง กันก่อนแล้วค่อยมาสนใจเขา ภาดาไม่เข้าใจความหมายเลยมองอย่างงงงัน

“เห็นแบบไหนก็ไปรายงานเขาแบบนั้นแหละ”

“ไม่ได้เอาไปรายงาน นี่ถามในฐานะนะ”

ดอนย์อาร์มณณ์ผ่อนคลายลงเล็กน้อย... ภาดายังเป็นภาดา ถึงบางคราวจะยุ่มย่าม แต่ก็เปลี่ยนท่าที่ได้เห็นได้ท้ออันสีหน้าเขาออก

“ก็โอเค”

“แกพอม”

ดอนย์แกล้งยกมือประคบหน้าตัวเองล่อเลียน “เตรียมตัวฟังเทศน์ได้แล้ว”

ภาดาหัวเราะหึๆ “ฉันก็อยากเตือนแกเหมือนกัน แต่แกคงไม่ฟังหรอก ไม่อยากถูกด่าด้วย แกโตแล้ว ดูแลตัวเองก็แล้วกัน”

เสียงโทรศัพท์ของดอนย์ดัง เขาหยิบมาดู

“โล่แขกแล้วสิ”

“ไม่ได้นัดก่อนนี่”

ภาดาลุกขึ้น “ฉันฟังได้นะดอนย์ ถึงจะรำคาญแต่ฉันก็จะบอกอีกมีอะไรโทร. หาฉันได้เสมอ”

ดอนย์นึกถึงคำว่าเบญจางคประดิษฐ์ที่บลูเพิงพูด ร่ำร่ำอยากทำแต่ยังไว้หน้า เขายักหน้าแล้วเดินออกไปพร้อมภาดา มธุกรลงจากรถพอดี หญิงสาวสวมแว่นดำปิดใบหน้าตรงมไปกว่าครึ่ง คนเป็นน้ำมองปราดเดียวแล้วขึ้นรถตัวเอง เขาลดกระຈຈลงครึ่งหนึ่ง

“นางเอกลีหว่า ถ่ายรูปไปขายดีกว่า”

“ไปได้แล้ว” ดอนย์แกล้งยกขาเตะประตู

ภาดาหัวเราะแล้วเลื่อนรถออกไป มธุกรหลบให้ ครั้นแล้วก็ก้าวยาวๆ มาหาเขาด้วยอาการร่าเริง

“ใครเธอ”

“น้ำผม”

“หือ?” มธุกรมองตาม

“สนใจเขามากกว่าผมเหรอ”

หญิงสาวฉีกยิ้มหวาน

มธุกรเดินออกจากห้องน้ำ จงใจใช้ผ้าขนหนูพันร่างทั้งที่มีชุดคลุมความยาวของผ้าอยู่เหนือเข่าไม่น้อย นี่แหละที่ต้องการ เธอหยุดยืนที่ห้องแต่งตัว ปล่อยผมยาวสยาย รอยยิ้มสมปราวณาเกลื่อนเต็มหน้า

เธอคาดคิดไปหน่อยที่คิดว่าผู้ชายหน้าตาธรรมดาคนนี้คงไม่มีอะไรน่าสนใจ แต่พอได้เห็นรถของเขา บ้านของเขา ที่มีเพียงเขาคนเดียวเป็นเจ้าของแล้วรู้สึกเหมือนตนเองถูกรางวัลใหญ่ ถึงความเจิดจรัสอาจไม่มากเท่าดาราทรงไฮโซชื่อดัง แต่พอรวมกับบทรักที่นับว่าไม่เลวแล้ว ผู้ชายคนนี้มีเสน่ห์ขึ้นมาทันที

หญิงสาวเอียงย่างออกมา ดนัยกึ่งนั่งกึ่งนอนอยู่บนเตียง สายตาเขาปิดความต้องการไม่มิด น้ำผึ้งนึ่งที่ขอบเตียง

“อาบนํ้านานจัง”

“ห้องนํ้าบ้านดนัยสวยดี”

“งั้นไปในห้องนํ้าเลยไหม”

มธุกรหัวเราะคิก สองมือเขารวบเธอเข้าหา

“วันนี้ผมเห็นคุณให้สัมภาษณ์เรื่องผมด้วย”

หญิงสาวหันมา เบิกตาแล้วหัวเราะเสียงดัง สีนํ้าชายหนุ่มไม่ได้จับผิด ออกเชิงล้อเลียน

“เขาเรียกหัวโขนยังไงล่ะ ทุกอาชีพนะมีหัวโขนกันหมด ไม่ใช่เฉพาะดาราทรงหรอก” เธอไล่มือกับแก้มของเขา “คุณอยากวาดภาพบนผ้าใบของฉันไหม”

เขารั้งเธอให้นอนบนเตียงทันที ผ้าขนหนูหลุดไปกองกับพื้น

“दनัย...”

มธุกรคร่อมตัวอยู่เหนือร่างเขา ชายหนุ่มเคลิบเคลิ้ม

“หือ?” เขาตั้งร่างเธอลงมาจูบ

“ฉันอยากได้รถใหม่” เธอกระซิบ ชุกใช้จุมูกที่ซอกคอเขา “ฉันจะเปลี่ยนรถคันใหม่ คุณจัดการให้หน่อยนะ”

ใบหน้าไล่ระลงต่ำเรื่อยๆ จนอกคูนั่นเบียดกับต้นขา เธอประทับริมฝีปากอ่อนแรงบนหน้าท้องชายหนุ่ม กล้ามเนื้อมีปฏิกิริยา เสียงลมหายใจเขากระเส้ากระสัน

“อือ...ดูวาคามาสี...”

เขากดศีรษะเธอให้ต่ำลงไป

กับดัก

“จะไปแล้วเหอริม ริมว่างวันไหนอีก”

เชอร์เดินล้อมหน้าล้อมหลังริมพัณณ์ ขณะที่กองถ่ายสังเิกกอง
ประจำวันและชายหนุ่มจะต้องไปออกรายการวิทยุอีก ริมพัณณ์ทำท่ารำคาญ

“ยังไม่รู้เลย เตี่ยวผมโทร. หาแล้วกัน”

“แคโทร. ไปริมยังไม่ค่อยจะรับ”

“ก็ผมยุ่งนี่นา”

เชอร์ทำหน้าบูด ชายหนุ่มหันมา “อย่าตามผมนักลิเชอร์ มีเวลาเมื่อไร
ผมจะบอกคุณเอง ผมไปก่อนนะ สายแล้ว”

เขาทำท่าจะผละไป แต่เหมือนนึกอะไรขึ้นได้ มองซ้ายขวา ก้มหอม
แก้มเชอร์

หญิงสาวจึงยิ้มออกมาได้

ขณะเดินทางผ่านด้านหน้าสถานที่ถ่ายทำละคร กองทัพนักข่าวกำลังรุม
สัมภาษณ์มธุกร หัวข้อวันนี้คือรถคันใหม่ของเธอ

“ไม่มีอะไรค่ะ เปลี่ยนใหม่ น้ำผึ้งอยากได้มานานแล้ว”

“มีข่าวเม้าท์ว่ามีหนุ่มซื้อรถให้น้ำผึ้ง”

“แหม ซื้อให้ก็ดีสิละ” หญิงสาวทำตาโต “ซื้อเองละ น้ำพักน้ำแรง น้ำผึ้งเอง”

“ในเน็ตเขาแชร์ว่าน้ำผึ้งฟุ่มเฟือย”

ดวงตานางเอกสาวลูกโชนวบหนึ่ง ครั่นแล้วก็ยิ้มเศร้า “น้ำผึ้งทำงานเหนื่อย ทำงานตลอดก็ยากให้ของขวัญกับตัวเองบ้าง จริงๆ น้ำผึ้งเอารถเก่าไปเปลี่ยนละ ไม่เท่าไร ซื้อครั้งนี้ก็คงไม่ได้ซื้ออะไรไปอีกนานเลยละละ” มธูกรตอบแล้วยิ้มหวานสุดท้ายให้ก่อนจะขอตัวไปขึ้นรถคันใหม่ของตนเอง

เซอร์รียนมอง ถึงจะเห็นไกลๆ แต่เบนซ์สปอร์ตสีเงินคันนั้นสวยทีเดียว หญิงสาวหรีตา ดูเหมือนจะมีคนนั่งไปด้วยแฮะ ดนย์หรอ ดูเหมือนไม่ใช่ ช่างเถอะ

หลายวันต่อมา เซอร์รียนอ่านบทร่อ ภูมิภาคนี้มาถึงแล้ว แต่มธูกรยังไม่มา กองถ่ายจึงยังไม่มีความสะดวกไหน เธอหนีบไปทางชายหนุ่ม ช่างกำลังจัดทรงผมให้ เขามองมาพอดี หญิงสาวลุกไปหา

“น้องเซอร์ มีอะไรหรอละ” ช่างระบุเพศไม่ได้แต่มีชื่อว่าตุ๊กตาหักทวย อย่างเป็นมิตร

“เปล่าละ แค่มาดูพี่ตุ๊กตาทำผมให้คนหล่อ”

ภูมิภาคนี้ยิ้ม ตักตาร้องวิ๊ตวิ๊ต

“น้องเซอร์ เดี่ยวก็เป็นชาวหรอ”

เซอร์รียนมุกปาก ชาวที่จะเป็นก็อยู่กับการพูดคุยของเหล่าบรรดาช่าง ในกองถ่ายนี้แหละ เธอคิดแต่ตอบไปอีกทาง “ไม่หรอละ ก็ภูมิภาคจริง ๆ นี่เนอะ พี่ตุ๊กตาว่าไหมละ”

ตุ๊กตาเอียงตัวมองหน้าชายหนุ่ม “จริง คนหล่อทำอะไรก็หล่อ อย่างน้องภูมิภาคเนี่ยนะ น่าจับไปขังเป็นที่สุดเลยละ”

หญิงสาวหัวเราะชอบใจ ภูมิภาคยิ้มหน้าเขิน ขณะนั้นเอง เบนซ์

สีเงินก็เข้ามาจอด นักข่าวกรุกันไปล้อมหญิงสาวที่เพิ่งลงมา

“น้ำผึ้งคะ ขอสัมภาษณ์หน่อยค่ะ”

มธุกรพยายามแหวกฝูงชน

“น้ำผึ้งคะ”

“ขอโทษนะคะ น้ำผึ้งรีบ กองร่อย”

“จริงไหมคะที่ความรักกับหนุ่มคนเดิมไม่หวานแล้ว”

คนได้ยินชะงัก นักข่าวได้ที่ยิงคำถาม “เห็นน้ำผึ้งไปดูหนังกับหนุ่มตี”

หญิงสาวเ้มปาก ดึงสีหน้า ‘นางเอก’ กลับเข้ามา “หนุ่มตี...เพื่อน
นะค่ะ”

“แล้วหนุ่มผิวเข้มนามสกุลดังนั้นล่ะคะ”

“ไม่มีอะไรค่ะ อย่างที่บอกว่าเป็นเพื่อน เป็นพี่ชาย ว่างๆ เขาก็มาส่ง
บางทีก็ไปกินข้าวกัน ไม่มีอะไร เพราะฉะนั้นไม่ใช่เรื่องหวานหรือไม่หวาน
อะไรหรอกค่ะ”

“แล้วยังเหมือนเดิมหรือเปล่าคะ”

“น้ำผึ้งยุ่งนะค่ะช่วงนี้ ทำงานทุกวันเลย น้ำผึ้งขอตัวก่อนได้ไหมคะ
ขอโทษนะคะต้องถ่ายแล้ว นักแสดงท่านอื่นรอรอยู่”

เธอยกมือไหว้นักข่าวอ่อนช้อย แล้วปลื้มตัวออกไปได้สำเร็จ

เธอรู้ถึงกับเป่าปาก สมกับเป็นนางเอกจริงๆ เธอมองมธุกรมานั่ง
แตงหน้า คิ้วโก่งชนกันจนแทบจะผูกโบได้ เธอพย้มแต่อีกฝ่ายเซิดหน้าหนี

ช่วงนี้เธอไม่ได้ไปพักที่บ้านตนย์ เลยไม่ได้คุยกันว่าเขากับมธุกรไปถึง
ขึ้นไหนแล้ว ดูจากท่าทางนางเอก ตาตนย์คงกินอิมหันสำราญจนเบื่อไปแล้ว
แน่ๆ

พอตกบ่าย มธุกรกลับมาอารมณ์ดียิ้มแย้มแจ่มใส เธอหัวร่อต่อ-
กระซิกกับภีมพัฒน์และนักแสดงคนอื่น ทำให้เธอรู้เป็นฝ่ายหงุดหงิดแทน
นอกจากตลอดบ่ายไม่มีสมาธิจนเทกบอยแล้ว งานละครที่ทำท่าจะได้ก็มา
เปลี่ยนคนเล่นเสียอีก

ถึงงานถ่ายแบบจะง่ายกว่าแต่ก็นานที่ปีหนจะโคจรมาเจอกัน ระยะหลังช่างภาพเน้นไปที่ดาราน้ำใหม่มากกว่า เซอร์จึงหวังกับละคร ถึงจะเหนื่อยกว่า ยากกว่า แต่รับประกันรายได้ที่มากกว่า

เซอร์ผ่านวันนั้นไปได้ในที่สุด เธอก้าวยาวๆ ไปเรียกแท็กซี่ด้วยหัวใจสิงโลด เรื่องวันนี้ผ่านแล้วก็ช่างมัน แต่เรื่องคืนนี้...

ติ่ง!

เธอกดดูโทรศัพท์

วันนี้ไปไม่ได้แล้วนะ ขอโทษด้วย - ภิรม

เซอร์หน้าเบ้ อยากพาโทรศัพท์ทั้งเตียงนั้น รีบกดโทร. ออกหลายหน แต่ไม่มีสัญญาณตอบรับแม้แต่ครั้งเดียว น้ำตาจะหล่น...โอ๊ย นี่มันอะไรกัน ถูกแคนเชิลทั้งงานและทั้งแฟน ตอนเช้ายังดีอยู่แท้ๆ ผ่านไปแค่ครึ่งวันทุกอย่างกลับตาลปัตรหมดเลย

ปิ่น!

รถบีบแตรยาวจนเซอร์สะดุ้ง เบนซ์ของน้ำผึ้งนั่นเอง หญิงสาวเป็นคนขับ ข้างกันมีหนุ่มผิวขาวคนหนึ่งนั่งอยู่ สีหน้าทั้งคู่เรียบเฉยเย็นชาก่อนจะพารถเคลื่อนออกไป

“บ้าจริง!”

เซอร์ได้แต่ร้องโวยวาย

โทรศัพท์ของมฤกรดังอยู่นานแล้ว หญิงสาวไม่รับจนชายหนุ่มหันมามอง เธอจึงกดทิ้ง

“โรคจิต ตามติดอยู่ได้”

เขาเหยียดยิ้ม “ถ้าถึงคราวผมอย่าได้เยียดให้เป็นคนโรคจิตนะ กดสายทิ้งก็รู้แล้ว”

หญิงสาวหัวเราะ

เซอรีเดินปึงปึงเข้ามาในบ้าน เหวี่ยงกระเป่าแล้วทิ้งตัวนั่งที่โซฟา ดนัย
นั่งเล่นคอมพิวเตอร์อยู่ที่โต๊ะกินข้าว ปากคาบบุหรืควันฉุย เขาเห็นเธอแล้ว
แต่ยังจดจ่อกับอุปกรณ์ตรงหน้าเหมือนเดิม

หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า

เซอรีเดินมาที่ครัว สองมือตบโต๊ะปึงจนขึ้นหูหรือวง ชายหนุ่มตั้งมวน
ออก รีบเป่าเก้าอี้ที่ร่วงใส่คีย์บอร์ดออกไป

“ห้าวินาที”

“อะไร”

“ห้าวินาทีจากที่คุณหย่อนก้นที่โซฟาแล้วเดินมาก่อกวนผม เพราะผม
ไม่สนใจคุณนะสิ”

หญิงสาวอึ้ง เธอสะบัดหน้าไม่ยั้ง

“หิวก็หาอะไรกินซะก่อน ผมซื้อเค้กมาด้วย”

“กินไม่ลง”

“ถ้าหยุดหงิดขนาดนั้น เรียกบลูหรือฟาร์มแก้ขัดไปก่อนก็ได้เนี่ย เห็นว่า
วันนี้ไม่ออกไปไหนแล้ว”

“दनय!” เซอรีตะคอก ชายหนุ่มยกคิ้วข้างหนึ่ง “ไม่ตลกเลยนะ”

“ก็ไม่ได้พูดให้ตลก”

“ฉันไม่ได้หงุดหงิดเพราะว่าไม่ได้เจอгим อย่างายัดเยียดความคิด
ตัวเองให้คนอื่น”

दनयมองหน้าจอ “แล้วไม่ใช่ไม่เคยคิดเธอ เคยทำด้วย”

หญิงสาวจ้องหน้าเขา “มันเป็นอดีตไปแล้ว ตอนนี้นั้นคบบิม ฉันเป็น
แฟนгим ยังไงฉันก็ไม่มั่วหรือก เลิกพูดเรื่องเก่าซะที” เซอรีพ่นลมหายใจ
“ว่าแต่ตัวเองเถอะ น้ำผึ้งขมแล้วหรือ ถึงปล่อยยายนั้นขับเบนซ์ไปรับคนอื่น”

ชายหนุ่มไม่ตอบ เซอรีคิดว่าคำนั้นจีจเขา เธอยกไหล่ เดินไปเปิด
ตู้เย็น หยิบเบียร์กระป๋องมาเปิด ดื่มเพียงสองอึกก็วาง ทำทียกให้दनय
เขายกคิ้วรับรู้ แต่แล้วก็หันกลับมา

“หายปวดท้องหรือยัง”

เขาเงยหน้า

เขอรื้อตัวเอง “อย่ากินดีกว่า ทิ้งไว้ให้หลังสองตัวนั้นเถอะ” พุดเสร็จ
เธอก็เดินไป

दन्यमीरอยยิ้มเป็นครั้งแรกของวัน

“เพื่อนนั่นเอง”

มธูกรกับदन्यนั่งคุยกันในกองถ่าย ช่างหน้ามีจานข้าวของแต่ละคน
ส่วนด้านข้างมีกิมพัลล์กับเชอร์ที่นั่งร่วมโต๊ะ มองเผินๆ บรรยาการดูเฮฮา
ตามประสาหนุ่มสาว

แต่แวตตาของแต่ละคนไม่มีการส่องประกาย

กิมพัลล์กับเชอร์เหลือบมองกัน ดन्यได้แต่เงยบ ฟังมธูกรเล่าเรื่อง
ทำไมไม่รับโทรศัพท์ ทำไมไม่ข่าวกับหนุ่มดี...โดยที่เขาไม่ได้เป็นฝ่ายถามเลย

เพียงเพราะเธอเห็นदन्यมาส่งเชอร์ถึงกองถ่ายจึงต้องฉีกยิ้มต้อนรับ
ไม่ถึงกับต้องสวมบทนางเอก แค่ออเลาะเอาตัวรอดก็น่าจะพอ

“น้ำผึ้งงานยุ่งนะदन्य ก็ว่าจะโทร. หาอยู่เหมือนกัน บางทีฝาก
โทรศัพท์ไว้กับผู้จัดการ เขาก็กดสายทิ้งแบบนี้ทุกสายแหละ เพื่อนน้ำผึ้งก็
บ่นกันอูบ” ปลายเสียงเจือความไม่พอใจ “ผู้ชายคนนั้นเป็นเพื่อนพ่อน้ำผึ้ง
มีลูกเมียแล้วด้วย เราไปกินข้าวกันสามคน นักข่าวก็เลือกถ่ายจังหวะที่อยู่
กันสองคนมาลง เหมือนข่าวคนอื่นๆ นั้นแหละ ลูกเล่นนักข่าวบ้านเทิงนะ
दन्यก็รู้”

दन्यดื่มน้ำ

“ส่วนดาตี่นั้นนะเพื่อนกันจริงๆ นางเป็นเกย์”

เชอร์เกือบสำลัก

“เกย์มันก็ยังมีการวนนะ”

กิมพัลล์ล่ำลึงน้ำจนได้ มธูกรร้องแหม ส่วนเชอร์หัวเราะชอบใจ

“คุณหึงฉันเหรอ”

दनย์ไม่ตอบ หญิงสาวฉีกยิ้ม “แต่ฉันก็ดีใจนะ แสดงว่าคุณเป็นห่วงฉัน...” มธุกรพูดไม่ทันจบเจ้าหน้าที่กองก็เรียกรวมนักแสดง เซอร์กับกิมพัฒนลักไปก่อน มธุกรอ้อยอิ่งอยู่

“มีอะไร”

ชายหนุ่มถามเพราะหญิงสาวมองซ้ายขวา “ความจริงฉันมีเรื่องอยากขอรับรองคุณ”

“เรื่อง?”

“คุณ...จะว่าฉันก็ได้ แต่อย่าเพิ่งโกรธนะ ฟังฉันก่อน”

दनย์พยักหน้า สีหน้าเร่งให้เธอเข้าเรื่อง

“พอฉันเป็นหนี้อยู่ ฉันอยากได้เงินสักก้อน” เธอเหลือบมองเขาแล้วเล่าต่อ “เราทยอยจ่ายกันมาเรี่ยนั่นแหละ เหลืออีกไม่เท่าไร ตอนแรกฉันว่าจะเอารถที่คุณให้ไปเคลียร์ แต่ก็ไม่กล้า คุณอุตส่าห์ซื้อให้”

เขายังเงยบอยู่

“ฉันพยายามต่อรองให้ได้ค่าตัวจากละครเรื่องนี้ก่อน แต่ฝ่ายนั้นไม่ตกลง พอเข้าใจใช่ไหม พวกนอกระบบนะ” มธุกรเผลอปาก “ถ้าคุณไม่สะดวกก็ไม่ใช่ไร ฉันจะลองไปคุยอีกที” เธอทำท่าจะหมุนตัว

“เท่าไร”

หญิงสาวพยายามซ่อนรอยยิ้ม “มันไม่เยอะ แต่...”

“เท่าไร” ดนย์เน้นเสียง

“เจ็ดแสนค่ะ”

เธอพยายามแปลสีหน้าเขา แต่คาดไม่ถึง

“ต้องคืนเมื่อไร”

“พรุ่งนี้บ่ายๆ ค่ะ” เธอตอบ “ฉันสัญญาว่าจะถ้าได้ค่าตัวจากละครจะรีบคืนให้คุณ คุณทำสัญญากู้มาได้เลย”

“ส่งเลขที่บัญชีคุณมาให้ก็แล้วกัน” เขาพูดแทรกแล้วก็เดินไป

หญิงสาวอ้าปาก ออากกริร้องแต่ยังความยินดีไว้ ได้ยินเสียงเรียกจากผู้ช่วยผู้กำกับอีกเลยต้องไปตั้งสมาธิทำงานแทน

วันต่อมา มธุกรเช็กเงินในบัญชีแล้วตาโต ใจเต้นระรัว ทำไม่ถึงได้ง่ายดายแบบนี้ ไม่พูดถึงสัญญา ไม่ซักถามอะไรละเอียดอย่างที่ควรจะเป็น ตอนแรกเธอตั้งใจว่าถ้าไม่ได้ก็จะเป็นฝ่ายโทร. ไปหาเขาเอง อาจจะถูกดองสักคำสองคำ ถ้าไม่ได้อีกจะจบความสัมพันธ์แค่นี้ก็ได้

หญิงสาวตั้งใจว่าอีกสองสามวันจะคืนให้เขา ดนย์อาจจะพูดอย่างมีน้ำใจว่าไม่เป็นไร แต่เธอก็จะยืนยันคืนให้เขา ข้ออ้างต่อไปอาจจะเป็นแม่ป่วยหนัก แล้วก็จะรีบคืนเงินให้เขาตายใจ ต่อจากนั้นต่อไปเป็นของขวัญไร้สาระขนาดไหนดนย์ก็ไม่ปฏิเสธ

มธุกรรู้เรื่องดนย์มาบ้าง ชายหนุ่มเป็นทายาทของดามพ์ พิษณุสุวรรณ เจ้าพ่อเหมืองพลอยและธุรกิจพลอยอันดับต้นๆ ของเมืองไทย เพียงแต่ที่รู้มา เขาตัดขาดกับครอบครัวมาสักระยะแล้ว

แต่หญิงสาวเชื่อว่าสายสัมพันธ์ของครอบครัวไม่มีวันตัดขาดได้ ถ้าทำได้เธอจะเชื่อมสายป่านั่นเอง

มธุกรเดินเข้าไปในร้านอาหาร ตรงไปที่บาร์ ชายหนุ่มคนหนึ่งนั่งรออยู่ แสงไฟสะท้อนเห็นสีผิวขาวผ่อง เขาหันมามือโอบเอว

“ไม่เอาหน้า คนเยอะเยอะ”

“ไม่มีใครสนใจใครหรอก” เขากระซิบ มธุกรเบี่ยงตัวออกมานั่งที่เก้าอี้ สิ่งเครื่องดื่ม ระหว่างรอจึงมีบทสนทนาแทรก

“ธุรกิจเป็นยังไง”

เธอหรีตพาลางยิ้ม “จะเป็นอะไรได้ ก็สะดวกโยธินนะสิ มีระดับนี่”

“แน่ใจ ไม่ใช่เจอหมูเขี้ยวตันนะ”

บริการส่งเครื่องดื่มพอดี มธุกรรับ “หมูที่ไหนก็กลัวน้ำร้อนทั้งนั้นแหละ”

เธอยืนแก้ว ขอบแก้วแตะกันดังกริก

“ยินดีด้วย”

เครื่องดื่มหมดไปเพียงสองแก้ว เสียงโทรศัพท์ดัง มธุกรหยิบมาดู
กดปิดเสียง ชายหนุ่มยิ้ม มั่นหยุดสั้น แล้วสั้นขึ้นอีก

คนที่สามเธอตั้งใจจะปิดเครื่อง แต่เห็นโปรแกรมไลน์ขึ้นเตือนว่ามี
ภาพถูกส่งมาจึงกดเปิดดู

ภาพชายหญิงคู่หนึ่งในห้องนอน มีจำนวนสามภาพ จะไม่แปลกอะไร
ถ้าทั้งคู่ไม่ได้ไปเล่าเปลือย หญิงสาวนั่งคร่อมอยู่บนร่างชายหนุ่ม ก้มหน้าแนบ
กลางลำตัว เห็นใบหน้าชัดเจน

เธอเอง!

มธุกรวิ่งไปที่ตาตุ่ม เธอลดมือที่ถือโทรศัพท์ลงทันควัน กิริยา
รวดเร็วจนชายหนุ่มหันมามอง

“อะไรเธอ”

“อ้อ เดี่ยวขอไปโทรศัพท์ก่อน”

เธอวิ่งพรวดพราดออกมา หอบถี่ หัวใจเต้นระรัว ภาพนั้นโชนเต็มจอ
มีข้อความแทรกมาด้วย

คลิบก็มี จะดูไหม ทั้งภาพทั้งเสียงชัดแจ๋ว

มธุกรขบฟัน รู้ว่าต้นทางมาจากไหน เธอกดโทร. ออกมือไม้สั่น

“เร็วดีนี่”

“นี่มันเรื่องอะไรกัน!”

“ผู้หญิงสองหน้าเป็นยังไง” น้ำเสียงเย็นปลายสายเย้ย

หญิงสาวตัวสั่น ระวังความโกรธเต็มความสามารถ “คะ...คุณ...ทำ
แบบนี้ได้ยังไง!”

दनย์หัวเราะแผ่ว “วันก่อนคุณยังบอกบ้านผมสวยอยู่เลย”

มธุกรอยากร้องกรีด คำของเขาทำให้เธอมาเจอที่บ้านลับในหู...เสียท่า
แล้ว

“อย่าคิดว่าผมโง่ปล่อยให้คุณหลอกกินฟรี มาที่บ้านผมเดี๋ยวนี้”

คนฟังก็ตรึมฝิปากจนเจ็บ พยายามตั้งสติด้วยการกำมือแน่นจนสัน
สะท้าน ไม่นึกเลยว่าผู้ชายซึ่งเธอมองว่าเขาซื่อ จะเจ้าเล่ห์วางกับดักเสียจน
หลังหัก ดูราวกับว่าน้ำเสียงของเขาจะเปลี่ยนไปด้วย

“ว่าไง...”

มธุกรสูดลมหายใจ “วันนี้ไม่ได้ ฉันมีงาน”

“ไม่มีปัญหา แต่อย่าให้รอนานแล้วกัน ถ้าผมว่างมากแล้วมีอัน
ปล่อยให้คลิบหลุดไปขึ้นมามันจะยุ่งกันใหญ่”